

repertoár malé scény

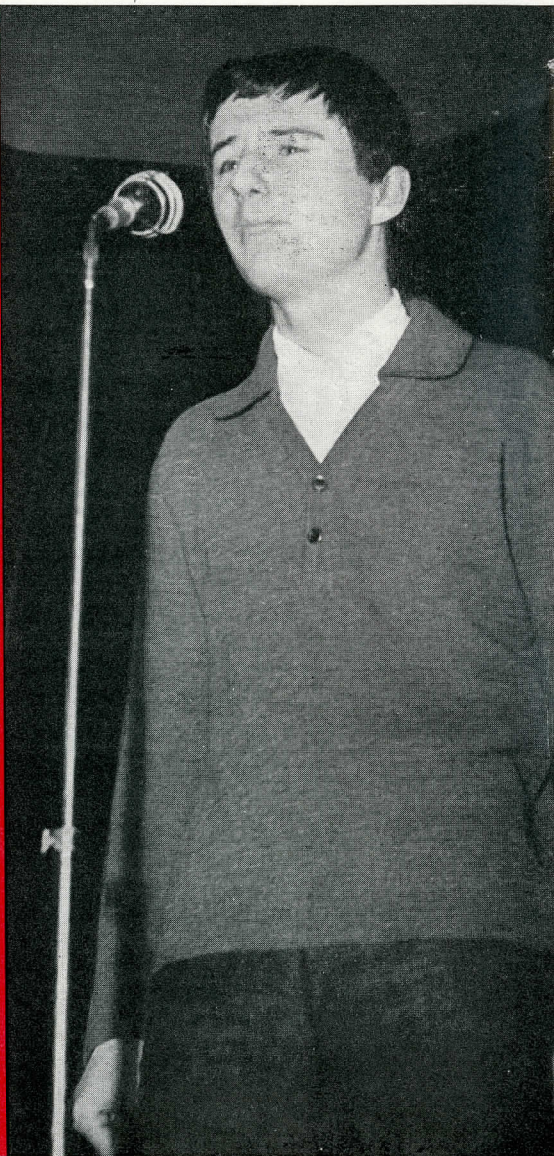
ČÍSLO 5

1964

ROČNÍK
2

**Z obsahu / Ladislav Dvořák: Verše / Braňo Hlubocký: O veciach nepochopiteľných
Václav Bárta: Jak jsem hledal pravdu / Jiří Melíšek: Všechno pro cizince
J. R. Pick: Přátelská beseda / Pavel Hanuš: Rozvoj ruchu v Malérovicích**

**Pražákovy snímky z premiéry souboru Inkle-
mo. Na 1. straně obálky záběry z obnovené
premiéry divadla Semafor Šest žen. Foto
V. Tachezy**

NĚCO VOLNÉHO DĚLAT SI VYMYSLÍM

Mohu utéci z těch čtyř stěn
Něco volného dělat si vymyslím
Náš čas je stejně jenom dým
vždyť odvíjí se i když spím
jak z pasáčkova ohně pod lesem
Něco volného dělat si vymyslím

V TÝŽ ČAS

V týž čas kdy se bílé huse z bílých vajec
vyklubala nepochopitelně žlutá housátka
V týž podivný čas
kdy se kvočna vrací od rybníka zdrcena poznáním
že všechno co vaseděla byly přece jen samé kachny
V týž čas
kdy sluneční paprsek proniknuvší skulinou do sklepa
vytahuje na bramborách neduživé bílé klíčky
jako nepravdivá doznání
a kdy v koutě podobně znásilňovaná stará řípa klíčí
V týž nesrozumitelný čas
kdy kopneš do zmrzlé kopky mrvy
uvidíš že uvnitř hoří
rezavá loňská sláma jako lín
aby vytáhla na zarytém mlčící hlíně letošní slámu
jak nepravdivé doznání

O MAZANÉM KRÁLI

Byl jeden král, co se oblékal do černého, aby vypadal důstojně, a ten král měl pomocníka. Musel mít pomocníka, protože králové by to bez pomocníků neutáhli.

Smutek sluší králi — říkával pomocník, aby mu zalichotil, a král si to vzal do hlavy. Sluší-li smutek králi, musí sloušet celému království. Kam by se poděla Naše důstojnost, kdyby si to tu hýřilo všemi barvami, řekl v neděli po obědě na poradě o věcech státních.

Zavedeme černou!

Napište do novin, řekl novinářům, že u nás dojíme černé mléko. Ať cizina kouká!

Ale co udělat například s takovou zelení, tázali se moudří mužové, nebo červení, modří a žlutí, je toho plná příroda, a ta si nedá poroučet.

Příroda? Donutíme ji, řekl král, černá musí být!

A čepice královského kuchaře?

Zakazuje se! Černou musí mít!

Když král takto pohotově vyřešil ještě celou řadu státních záležitostí, mrkl na kuchaře. Přines nám mléko, popijeme, pobesedujeme. To bílé, pošeptal mu. A můžeš si zato nosit bílou čepici. Doma, dodal, když viděl, že kuchař váhá.

Popil, pobesedoval a šel spát. Ale lid se mu začal bouřit. Ona černá barva má něco do sebe, ale nesmí jí být moc. Když je jí moc, tak je moc smutno a lidi mají rádi psinu.

Když se to pomocník dověděl, běžel honem vzbudit krále. Nedá se svítit, řekl a rozsvítil svíčku, lid se nám bouří, mu-

síme povolovat. Řeknu novinářům, že se povoluje zeleň. Na okraji města.

Břečtan! Napiš jenom brečtan, řekl král rozespale a obrátil se na druhý bok.

Já jsem nic nepovoloval, zařval král u snídaně, když si přečetl úvodník o brečtanech.

To by tak hrálo!

Ale tady to hrát nebude!

Zakázat! Všechno zakázat!

A lidi se mu zase bouřili.

Co dělat, řekl si pomocník, nebude-li král, nebudu ani já, musím vymyslet něco chytrého. A promluvil k lidu.

Nezlobte krále, řekl, král to myslí dobře!

Král má za ušima!

Král je mazaný!

Tak mu to nekažte a počkejte pár dní.

A čímpak je mazaný, chtěli vědět lidé. A copak má za ušima?

Víc už vám říct nemohu, řekl pomocník, máme taky nějaké státní tajemství!

Ale lidi se nedali tak lehce odbýt.

Neřekneš nám to, dobrá, podíváme se sami! A šli. Prohlídli králi uši ze všech stran, ale kde nic, tu nic. Uši měl sice velké, ale nic za nimi neměl. A mazaný také nebyl. Spíš umazaný od černé barvy, jak mu to království pouštělo.

Špinavého krále nemůžeme potřebovat, tady máš mýdlo, řekli lidé a hodili ho do rybníka i s pomocníkem. Oba dva se rozpustili v mydlinách a nic z nich nezbylo.

Byli vlastně samá špina.

LILLY EISENSCHIMLOVÁ

O VECIACH NEPOCHOPITEL'NÝCH

Povedal mi z ničoho nič priateľ: „Rudo, zle je! Trpím krízou hodnôt.“ Čo som mal robiť? Dal som mu 25 Kčs. „Nie! Ty ma nechápeš... och, ty zadubeneč!“ povedal, vzal peniaze a odišiel.

O niečo neskôr sa mi vyplakala na hrudi jedna priateľka; vraj to medzi nami k ničomu nevedie. Nechápal som. Prečo by nevedelo? Azda preto, že si človek na začiatku myslí, že teda ako priateľku miluje, a potom kde nič, tu nič, voľky-nevoľky konštatuje, že sa jej odcudzil, daj sa mi svete?

A tak som si teda o niečo neskôr z ničoho nič objednal štyri pívá a v zápätí mlčky nechápal pre zmenu celkom cudzieho občana, ktorý mi medzi glgmi tvrdil, že vraj ako existencia cití pocit odcudzenia v tejto mizernej spoločnosti, šľak to traf, dajme si ešte, však čo, na zdravie. Mdlo som oponoval, no podstatné mi unikalo. Bolo mi súdené vstať od piva a vyjsť do vlačných podvečerných ulíc. V hlave mi doznievalo slovo „absurdita“, spojené so zatatým pohľadom celkom cudzieho občana.

Nuž, čo. Chodím si tak, chodím, vetrám hlavu, prezerám výklady, čítam plagáty. Beriem na vedomie výhlášku mestského hygienika o deratizácii potkanov, pod vývesnou tabuľou „Holič“ si automaticky siaham na bradu. Chovám sa normálne. Idem okolo skrinky požiarnej bezpečnosti.

ROZBITE SKLO! — čítam celkom jasne nad preskleným rámčekom. Rozbil som. STLAČTE GOMBÍK! — o pokynoch, smerniciach a odporúčaníach nikdy nepochybujem a koberce prášim výhradne vo vyhradených hodinách. Nuž, stlačil som ho. Aj hasičov som vyčkal tak, ako mi odporúčal ďalší nadpis. Nemám totiž vo zvyku utekať z domu, keď mi svoju návštevu

láskavo oznámi inkasant plynu a elektriny.

A vôbec. Všetky tri úradné pokyny som svedomite vyplnil a hoci som nechápal ich zmysel, bol som spokojný. Veď mnohé úradné pokyny svedomite vyplňam a hoci nechápem ich zmysel, som spokojný. Tak čo.

Na nasledujúce chvíle sa pamätám hmlisto. Uprostred skupiny spotených hasičov som si pripadal ako stratené dieťa. Som tu zbytočný, vravel som si, a zrazu ma pochytila túžba byť sám, vytratiť sa ta von, do polí a strání, hájov a lesov, klesnúť do voňavej trávy a sena, ďaleko, ďaleko od ostrých povelov a hasičského potu. Ale nebolo mi to súdené. Hasiči z ničoho nič zvinuli hadice a zasunuli rebríky. „Veď tu nehorí!“ vraveli výhražne a iba stáli. „Prečo by tu malo horieť,“ odvetil som a vykročil.

Priamo do náručia príslušníka VB. „Súduh, to vy ste rozbili sklo?“ opýtal sa ma tvrdo, no ľudsky. Ochotne som prisvedčil. „Aj gombíček ste stlačili?“ „Hej,“ podotkol som rýchlo, laľa, aj hasičia sú už tuná, laľa, ako sa potia! A hoci som stále nič nechápal, zaplavila ma vlna spokojnosti. Veď na môj popud sa tu odohráva krásny, dokonale zorganizovaný, spoločenský proces hasičskej zábezpeky! A to všetko v zmysle úradných pokynov, ktoré som tak nezištné a spoľahlivo vyplnil. Hľa, čo dokáže človek, ktorý síce nechápe, no predsa koná!

Z dúm ma vytrhol tvrdý, no ľudský hlas príslušníka VB: „Ach, prečo ste to vykonalí... a či neviete, božemój, že zneužitie sa treťá?“ a bezradne ma ovalil obuškom. Nechápal som. Aké zneužitie? Azda príslušník VB cituje ten posledný nápis na skrinke? Ten, ktorý som letmo skonštatoval po pokyne VYČKAJTE DO PRÍ-

CHODU HASIČOV, nápis, ktorý už nena-
bádal k ničomu, takže som už naň nemys-
lel? Ten nápis, ktorý je tam nepochoybne
proto, aby stručne zhrnul spoločenský vý-
znam troch predchádzajúcich pokynov
ROZBITE SKLO — STLAČTE GOMBÍKI!
VYČKAJTE DO PRÍCHODU HASIČOV?
A nie je priam zarážajúca nevšímavosť
všetkých tých, okoloidúcich chodcov, kto-
rí na všeličo myslia a všeličo užívajú, no
pri skrinke požiarnej bezpečnosti priam
trestuhodne zneužívajú príležitosť, neužívúc
výzvy troch jasne štylizovaných úradných
pokynov? Tak a podobne som rozmýšľal,
čas plynul, príslušník VB tvrdo, no ľudsky
mlčal a hasiči náhlivo odchádzali. Skôr
než som upadol do úplného bezvedomia,
zložil som mechanicky do bezradných rúk
príslušníka VB obnos vo výške 231 Kčs
60 hal., vraj ako protihodnotu za účelom
úhrady príchodu hasičov, ako aj rozvinu-
tia hadíc, vysunutia rebríkov, zasunutia
rebríkov, zvinutia hadíc a odchodu hasi-
čov, vrátane mimoriadnych hasičských
rebrími, diét a spotreby pohonných hmôt.

Ale už som sa vzpomáľal, aspoň finanč-
ne. Som práve po výplate, každá udalosť

v živote prebolí. Som opäť kludný a vy-
rovnaný. A hoci naďalej nič nechápem,
pokračujem vo výkone svojich občian-
ských povinností.

Ozaj, skutočne nič nechápem? Nič?
Keby tak aspoň čosi... Aha! Už to mám,
že ma to nenapadlo hneď: hasiči! Ako
vtedy vraveli: „Veď tu nehorí!“ A iba
stáli. A ako rýchlo museli odísť, zrejme
tam, kde zhodou okolností práve horelo.
Áno, mal som smolu, že niekde práve ho-
relo, ale povedzte, môžem ja za to?
Môžem? Prečo teda nebolo v zmysle tej-
to zhody okolností napísané na skrinke

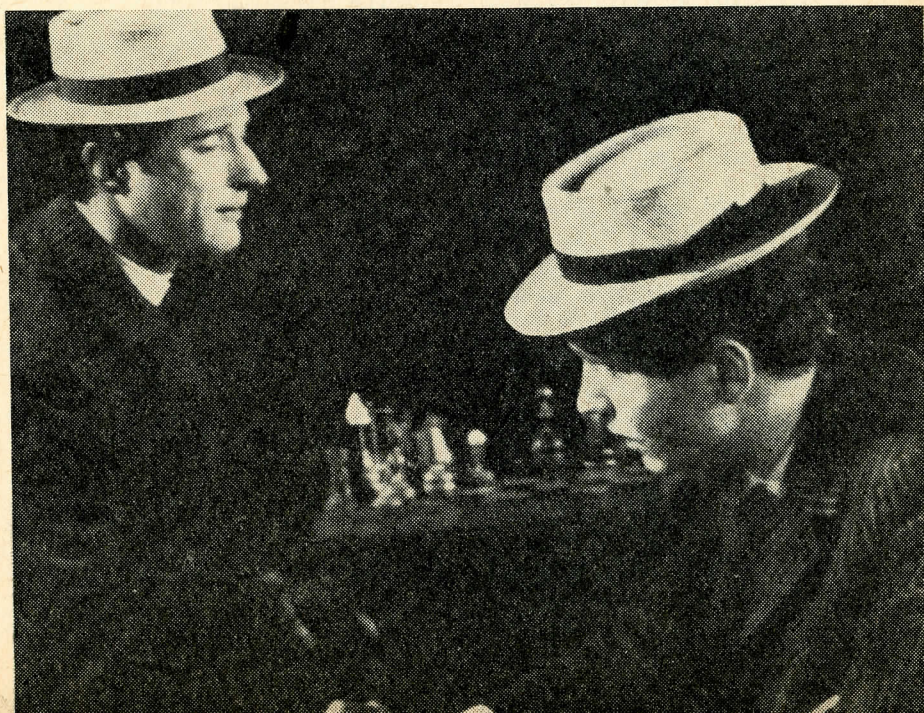
AK PRÁVE ZHODOU OKOLNOSTÍ NIE-
KDE HORÍ, NEUPOSLÚCHNITE NA-
SLEDOVNÉ ÚRADNÉ POKYNY:

- a) ROZBITE SKLO!
- b) STLAČTE GOMBÍKI!
- c) VYČKAJTE DO PRÍCHODU HASIČOV!
(ZNEUŽITIE POKYNOV — V ZMYSLE
ZHODY OKOLNOSTÍ — SA ÚRADNE
TRESTÁ)

Prečo, ach, prečo...

Z textappealu v Divadielku poezie
v Bratislavě.

Bratislavský soubor Amfor uvádí premiéru B. Hlubockého Na čom visím. Foto Horvat

POTOPA

Hudba: Zdeněk Madar

Text: Ivan Bystřina

1. Všechno bylo v onom čase na-o-pak Chystala se na lidi zlá po-to-pa
2. A když všechno bylo všude pod vo-dou, přišel No-e se svou archou dřevěnou.

a lidi bloudili v ulicích hlavou dolů a milenci chodi-li každý zvlášť a ne spolu,
Povídá: γ Lidi nechodte hlavou dolů, γ milenci γ budou od dneška chodit spolu,

hvě-zdy sví-ti-ly v loužích a na ne-bi by-ly mraky,
hvě-zdy vrá-tí-me v ne-be a zru-ší-me že-dé mraky,

v docích schly lo-di a po ře-kách vlekly se vraky, pře-lo
budou plout lo-di a do šro-tu ho-dí-me vraky a ze-mě

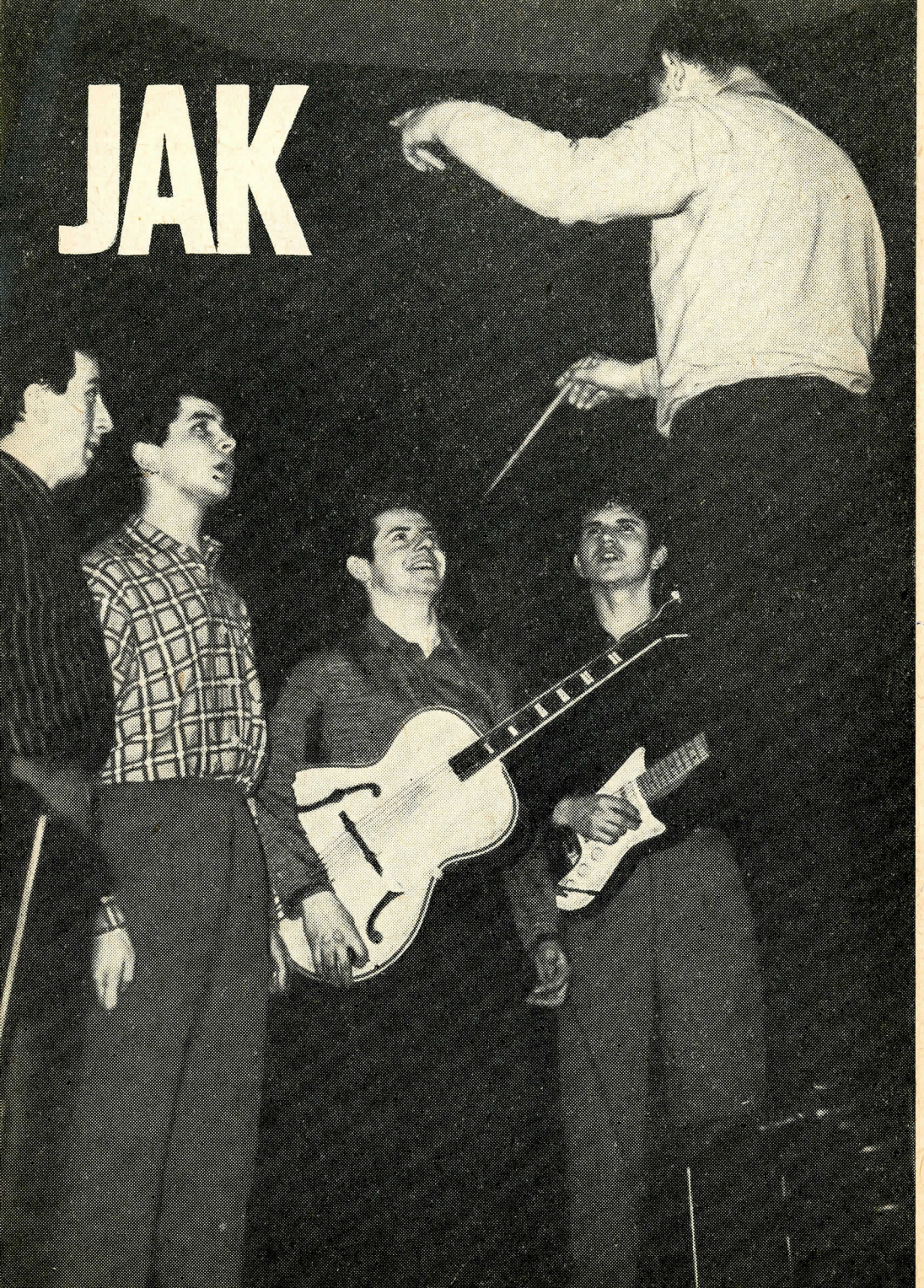
devadesát devět dní. A tehdy smutek padl
celá se zas zalid-ní. A tehdy smutek zmizí

na město a město padlo na smutek a bláto bylo
nám z města a bu-de místo slov skutek a jenom jedno-

jak těsto a nikdo z něho ne-u-tek, pře-lo deva-desát devět

dní. -mu ze sta bu-de po-vo-len
smutek, smutek bu-dou-cích dní.

JAK

**JAK
JSEM
HLEDAL
PRAVDU**

VÁCLAV BÁRTA

Z repertoáru
pražského souboru
Inklemo

Přicházejí dva seriózní dospělí muži.

1. MUŽ:

Šel jsem hledat Pravdu
Přešel jsem čtyři hory
Přeplul jsem čtvero moří
Jedl jsem co se dalo
Zmeškal jsem utkání Sparty se Slávií
Ale Pravdu jsem nenašel.

2. MUŽ:

A eště mě vokradli na dietách.

Dva seriózní muži odcházejí, vřítí se dva neseřiózní kluci.

1. KLUK:

Na ulici se začali hádat dva kluci.
Sběhli se lidé a začali křičet:
Hanba, hanba. Tohle za našich mladejch
let nebejvalo.
Chuligáni!

2. KLUK:

Tak to je teda fakt.

Dřív se jim říkalo Naši furianti
a dodnes jim chodíme tleskat do divadla.

☆ ☆ ☆

SLUNCE

Slunce má veliký bouřlivý srdce
Miluje žito
A sluneční akumulátory
A hezký holky
A nahatý kluky s malinkejma

camprlíkama

A přece se vždycky najde
Nějaká stará začouzená petrolejka
Která mu řekne

Stejně jednou zhasneš
Stejně jednou zhasneš

☆ ☆ ☆

PODÍVEJTE KLUCI

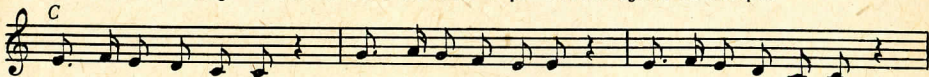
Fox

1. Podívejte kluci, támhle někdo jede, upřenými zraky kouká zrovna sem
2 Podívejte kluci, támhle někdo jede, kouká na něj školník, duše sverepá,

odhodlaný pohled má ve tváři snědé, laso v.uce, kolty za pasem.
on si ale do něj může klidně strčit a po klandru sjede do sklepa.

Po- dívej-te kluci, támhle někdo běží, kouká na něj celý
Po- dívej-te kluci, támhle někdo třeští, ať si kouka kdo chce,

u- čitelský sbor. Je- mu a- le na tom vůbec ne- zá- le- ží,
je- mu je to fuk. Škoda, že jsem taky ne- mě- la to štěstí,

od velký- ho vápna strílí gól. *Recit.:* A že sem se nepovedla kluk.

Píská se do ztracena

atd

Námořnictví se stalo nejohroženějším
úsekem našeho budování
Bylo mi navrženo abych vstoupil do
námořnictví

Řekl jsem že nevim
Protože neumím plavat
Žádný učený námořník z nebe nespád
Řekli mi

V pondělí jsem nastoupil
V úterý jsem solil vodu
Ve středu byla celozávodní schůze
námořnictva

Ve čtvrtek jsem špinil palubu
Aby bylo v pátek co drhnout
V sobotu jsem se utopil
V neděli jsem měl tuze slavný pohřeb

Všichni ocenili TO
Že jsem umřel TAM
Kde TOHO bylo nejmíc třeba

☆ ☆ ☆

Basa tvrdí muziku
Muzika to jsou smyčce plechy dřeva a
lidi

A všichni tvrdí že basa tvrdí muziku
I smyčce I plechy I dřeva I lidi
Jenom basa dělá že ne

Aby měla co tvrdit

☆ ☆ ☆

Koza si zamanca že bude kamzík
Dala si udělat delší rohy
Přestěhovala se o něco výš
A tváří se
Jako by byla kamzík odjakživa

Nejhorší na tom je že tomu kamzíci věří

☆ ☆ ☆

Schody jsou plivátko s klekátkem ve
společné péči nájemníků

Buď vedou dolů
Anebo nahoru
Dolů se nepočítá protože tam musejí
všichni

co nemají ústřední topení
Tak vedou nahoru
Tam by taky mohli všichni

Kdyby nás tolik nebydlelo v přízemí

☆ ☆ ☆

Koleje se musí držet pořád od sebe
Pořád stejně
Aby mohly být koleje
Ty co jsou na prvním kilometru
Věří
Že ty co jsou na druhém se setkávají
Ty co jsou na druhém
Věří
Že ty co jsou na prvním
A všechny doufají že i Ony jednou budou
mít to štěstí
Takový převít už je perspektiva

Neříkejte jim že je to jenom oční klam

☆ ☆ ☆

Okno bývalo sluha dvou pánů
Sloužilo nám
A počasí
Dneska jsme zvládli i počasí
Když se nám nelíbí
Zavřeme ho

To okno

☆ ☆ ☆

UČEDNÍK:

Potkal jsem včera strašně hezkou holku.
Zeptal jsem se jí:
Slečno, prosím vás, nevíte, kolik je hodin?
Usmála se a řekla, že neví.
Na protější chodníku stáli:
Učitel, mistr a táta.
Však my ti rozumíme, chlapče.
Řekli.

Ta soudružka je předsedkyní ČSM.

VYCHOVATEL:

Nezdá se, Žaloudku, že jsi trošku mladý,
abys kritizoval ČSM?

UČEDNÍK:

Ale já...

VYCHOVATEL:

... já nic, já muzikant. To známe, Žaloudku.
Vy nikdy za nic nemůžete. Takovejch
by bylo! ... a je, co říkají: já muzikant.
A taky za to nemůžou... Ty, co to musejí
poslouchat.

UČEDNÍK:

Ale já nechtěl...

VYCHOVATEL:

Chtěl nechtěl. Já nechtěl být taky vychovatel,
Žaloudku. Ono je to ale pořád lepší
než jít někam do dolů.

UČEDNÍK

(už skoro drže): Ale já nic nemusel. A vůbec mi nejde o žádný ČSM a nejsem Žaloudek. Já jsem Lehký.

VYCHOVATEL:

Tak ty jsi Lehký, Žaloudku. Ehmm... Tak ty jsi Žaloudku Lehký. Ehmm... Tak to si teda zkoušej na někoho jiného. Vypadáš jako Lehký a zatím jsi Žaloudek. Všichni jste Žaloudkové. Když s váma člověk jedná lidsky, tak to nikam nevede. Nejjistější je držet vás v řetězech. Ehmm... na řetězu. *(Uvědomí si, že řekl blbost a trochu to přehnal — nasadí otcovský dobrácký tón)* A co tu děláš, Žal... Lehký?

UČEDNÍK:

Já se tady učím.

VYCHOVATEL:

A co se učíš?

UČEDNÍK:

Instalatér.

VYCHOVATEL:

Jdi! To se ještě pořád učí? Že to není nikde poznat. A co tu děláš jinak?

UČEDNÍK:

No jinak recituju.

VYCHOVATEL:

To se dneska nesleduje. Vem si kytaru a jdi si hrát, Lehký.

UČEDNÍK:

Když já na kytaru neumím.

VYCHOVATEL:

Neexistuje neumím. To by to pěkně vy-
padalo, kdyby každý dělal to, co umí.
Ideály jsou ideály. Ale život je těžký.
Jasný, Lehký? *(Vítězoslavně odchází,
učedník divně zírá)*

☆ ☆ ☆

Pražské inklema uvedlo pořad Václava Bártý Jak jsem hledal pravdu. Snímky J. Pražák

(Vbíhá kluk s kytarou, pokud možno „typ“, zpívá chuligánskou písničku A já ji tak rád mám, že z té velké lásky stal se ze mne chuligán. „Typové“ ji většinou znají)

☆ ☆ ☆

1.: Kam deš, Džeku?
2.: Do Lucerny, Bile.
1.: A co je tam, Džeku?
2.: No přece big-beat, Bile.
1.: Jo, a kdo tam vaří, Džeku?
2.: Šéfkuchař Pokorný s kolektivem, Bile vole.

☆ ☆ ☆

2.: Vidíš ty voči, hele?
3.: No jasan.
2.: Vidíš ty nohy, hele?
3.: No jasan.
2.: Vidíš to všecho, hele?
3.: No jasan.
2.: Ti teda řeknu. Kus.
3.: Co blbneš. Dyk je celá.

☆ ☆ ☆

NEKUŘÁK

Tenhle příběh jsem si vymyslel. Anebo taky ne.

Seděl jsem v zahradní restauraci, myslel na tebe a taky na tu pětku, co mi brozí z matky. „Hele, hoď po mně jedno cigáro!“ Vyrostla přede mnou rozšklebená výzva. Řek jsem, že nemám, a vtom jsem cítil, jak se zahradní světla rozblíkala a muzika v rohu zahrady spustila šílenný kvapík.

Když světla vypadla z rytmu, hučelo mi v hlavě a v puse chyběl zub. A už jsem nemohl myslet ani na tebe, ani na tu pětku, ale na to, jak je možný, že jsem dostal přes hubu za to, že jsem nekuřák.

☆ ☆ ☆

(Připochodují vzorné děti pod vedením pana učitele a přednesou vzornou sborovou recitaci)

BALADA HISTORICKY STRAŠLIVÁ

Poblíže hory Žižka Perk
žije svou mladost Novák Jack.

Má oči hnědé jako fík.
Zítřka z něj má být učedník.
Bude on jím, či nebude?
Co tomu říkáš, osude?
Odolá zdali mužný rek?
Nechme to radši na zítřek.
Už je tu zítřek, propána.
Nikde ni vrzot skřivana.
Hodino strašná, už jsi tu.
Dočkáme ještě úsvitu?
Jack leží a nic neříká,
jen občas okem zamžiká.
Odkudpak vítr povstane,
z postele až Jack povstane?
Kdo nervy ztratit nemíni,
ten ať se schová v předsíni
a tam ať oči propláče.
Jack povstal a šel do práce.

☆ ☆ ☆

ŽALOUDEK
(zpívá jakoukoliv twistovou píseň)

VYCHOVATEL
(pokouší se tančit, tím se dostává na scénu)

ŽALOUDEK
(jakmile spatří vychovatele, začne zpívat): Jak jsme rády...

VYCHOVATEL:
Ale, Žaloudku! Copak tě to jenom napadlo? Ty nevíš, jakou píseň má nacvičovat hudební kroužek?

ŽALOUDEK:
Prosím, Jak jsme rády, že jsme mlády.

VYCHOVATEL:
Ale, Žaloudku, kde to jsme? *(Obřadně otevře desky a čte)* Všem učitelům, vychovatelům a pedagogickým pracovníkům se na vědomost dává, že byla zrušena roboty. *(Dojatě)* Vyhráli jsme, Josef, vyhráli. No tak spust!

ŽALOUDEK:
A co?

VYCHOVATEL:
No co! *(Pokouší se zpívat twistovou píseň)*

ŽALOUDEK:
A to se smí?

VYCHOVATEL:
Co — smí. Musí, Žaloudku!

ŽALOUDEK:
Aha. A to můžu zpívat normálně?

VYCHOVATEL:
Normálně, Žaloudku.

ŽALOUDEK:

A nahlas?

VYCHOVATEL:

Nahlas, Žaloudku!

ŽALOUDEK:

Když já ale, soudruhu, nevím.

VYCHOVATEL:

Nebuď Fiala, Žaloudku. Jednou jsi klem-
př, tak kam by tě vyhodili. A pak, dnes-
ka už to není jako dřív. Dneska za tebou
stojí celý kolektiv.

ŽALOUDEK:

Jen aby si náhodou nesed.

VYCHOVATEL:

Tak to teda ne, Žaloudku. Sahej si na co
chceš, ale na kolektiv mi sahat nebudeš.
Jen si vem takovýho soudruha Sýkoru. To
byl kolektiv! A vůbec. Kde by byla taková

kolektivizace, nebýt kolektivu? Tak vidíš,
Žaloudku. A kde je? Tak vidíš, Žaloudku.
Ty si ale myslíš jenom na samé hlouposti
a na pořádné dozpívání (*dospívání — jak
kdo*) nemáš čas.

ŽALOUDEK:

Nemyslím.

VYCHOVATEL:

Myslíš.

ŽALOUDEK:

Myslím.

VYCHOVATEL:

Nemyslíš a nehádej se. Jak se jmenuje
ta jásová píseň? — Podívej, Pepo, dyk já
už se na tebe nezlobím. Co jsme si, to
jsme si. Ty se dej pořádně do toho twistu,
když se to tak doporučuje, a já si jdu
napsat tu přednášku o nových výchov-
ných metodách. Nazdar!

PÍSNÍČKA U ORLOJE

Recit.: Orloj právě bije celou,
taje sníh a houstne šero.
Orloj právě bije celou
a já dostal tušení,

že v tom šeru, co se sklání,
můžu hledat pozhnání,
že v tom šeru, co se sklání,
ledacos se posmění.

Vivo

1. A-ni nevím, jak to přišlo, ani nevím, čím to je, že tu koukám
2. A-ni nevím, jak to přišlo, čemu vděčím za štěstí, že tu mu-žu

o-de-vzdaně, jestli orloj fungu-je. Neměl jsem to vůbec v plánu,
po-zo-ro-vat staro-městský ná-městí. Neměl jsem to vůbec v plánu,

chtěl jsem než se se-že-ří, absol-vo-vat cestu do-mů, abych stačil
jsem v tom vlastně ne-vinně. Vždyť já už byl na orlo-ji v osmý třídě

ve-če-ří. A ted' stojím pod podloubím, zahle-dě-ný do vě-že,
po-vinně. A ted' stojím pod podloubím a zjišťuji pohle-dem,

čekám ko-lik a-po-što-lů ještě vy-le-ze. Pá da
že má orloj, celkem vzato, ně-co do se-be.

CODA volněji

Recit.:

Recit.: A tak...

I když orloj odbil celou,
roztál sníč a zhoustlo šero.
I když orloj odbil celou,
nepřešlo ně tušení,

že to šero, co se sklání,
přinese mi požehnaní,
že to šero co se sklání,
může lecos pozměnit.

Vivo

Humor je koření života
Proto je u nás asi tolik dietářů.

PÍSNÍČKA NA ČEKANÝ

Recit.: U tramvaje na čekany měl jsem pohled roztěkaný, chtělo semí strašně lát.
Fox tempo Tramvaj místo, aby jela, vězí někde u Anděla. Už toho mám akorát!

1.2. Napsalas mi, že mě budeš čekat dneska k ve-če-ru, če-kat dneska

k ve-če-ru, čekat dneska k veče-ru. A tramvaj je dejcha-vičná
 tak to teda ne-be-ru, tak to te-da ne-be-ru, tak to ne-be-
 ru. Buďto ať se snaží jezdit nebo ať se ne-dě-lá. Proč to teda
 Potkal jsem dva tramvajáky, jestli pak to poznají, že mně vzali
 sli-bo-va-la, když už na to ne-mě-la, ó po trampa-ji a-ni vi-du
 i-de-á-lyscelou jejich tramvají, ó mo-je té-ze o trampa-ji
 vypadá to tragicky, vypa-dá to tragicky, vy-pa-dá to tragicky o
 už je zkrátka neměnná, už je zkrátka neměnná, už je zkrátka neměnná.
 1. jestli chytla bronchitidu tak tě ztratím navždycky, tak tě ztratím navždycky,
 2. ztratím navždycky. Recit.: "Moment! Tamhle už se řítí." A je červe-ná, ó
 a je červe-ná, ó, a je tak čer-ve-ná.

To já znal jednu tramvaj která tak dobře dělala že má naspěch že jí lidi za tu snahu zapíchlí do klopy velké S

a ještě ceduli že si věří
 A jak ta tramvaj jezdila sem a tam
 a tam a sem
 Občas mě vzala s sebou.

Jednou jsme vyjeli a okolo řidiče proběhla taková docela hezká holka. Vytáhla legitku a chtěla dělat, že na tý legitce má jako známku. Jenomže byla tak červená, že řidič zastavil a dál vez tramvaj jenom to corpus delicti, aby moh učinit patřičné kroky...

Ty lidi, co byli v tramvaji, a náhodou platili, nebo jim to prošlo, řekli, že jí to patří, holce pitomý.

A pak jsme jeli dál a přistoupil starší pán v nejlepších letech. Navyklým pohybem pohodil pokladně přesně dva šestáky. Jenže ten řidič měl ostřížící oči a smysl pro spravedlnost. Vyplnil pánovi bloček a chtěl vrátit dvacet na padesát. To nechte, řekl ten pán, a významně se usmál. A ty lidi, co byli v tramvaji a náhodou platili, nebo jim to prošlo, řekli:

To jsme to pěkně dopracovali. Z jednoho by nejradši sedřeli kůži, když se náhodou splete.

☆ ☆ ☆

Kukuřice je naše zelenožluté zlato!
Kukuřice je náš vzor!
Kukuřice je další rána válečným štváčům!

A víte, že se dá kukuřici i krmit?

☆ ☆ ☆

DĚTI PO SVATBĚ

ON: Já, ty nejsi Jana.

ONA: Já vím. Jana dneska nemohla.

ON: Aha. Tak dem.

ONA: A kam?

ON: No do života přece.

ONA: Když já ale musím být v osm doma.

ON: To sem teda ještě v životě neviděl.
Jednou jsme svoji, tak se bude spolu
bydlet.

ONA: Nojo. Ale kde?

ON: No u mámy.

ONA: To nejde. Máma bydlí u babičky.

ON: Tak u táty.

ONA: Táta bydlí u dědečka.

ON: Tak teda u dědečka.

ONA: Ten bydlí u paní Novákové.

ON: Aha.

ONA: Víš co? Utečeme. No třeba do Švéd-
ska.

ON: To nejde.

ONA: Tak aspoň do Polska.

ON: To zas nemá cenu. Ale víš co? Už jsi
někdy byla v Čínku?

ONA: Ne.

ON: Tak se teda utíká do Čínska.

ONA: Moment. Ale víš, kde to je?

ON: Ne, to jsme ve škole vynechali.

ONA: Tak to jsme teda v rejži.

ON: To jsme.

ONA: Už to mám. Ty si vemeš půllitráky,
vole, já kytaru a utečeme do Bráníka na
nádraží...

ON: ... nebo do osady Askalóna.

ONA: A noviny...

ON: A film...

ONA: A televize už se o nás postarají.

☆ ☆ ☆

Seděl jsem v lavici za Tebou
Zrovna jsme měli biologii anebo co
A to mě moc nebavilo
Tak jsem si začal vymýšlet různé věci

A protože právě začínal podzim
Vymyslel jsem tohle:
Okno už šilhá po podzimu
Sedím a koukám kde se vzal
Sehrál mi tady pantomimu
Jakou bych od něj nečekal

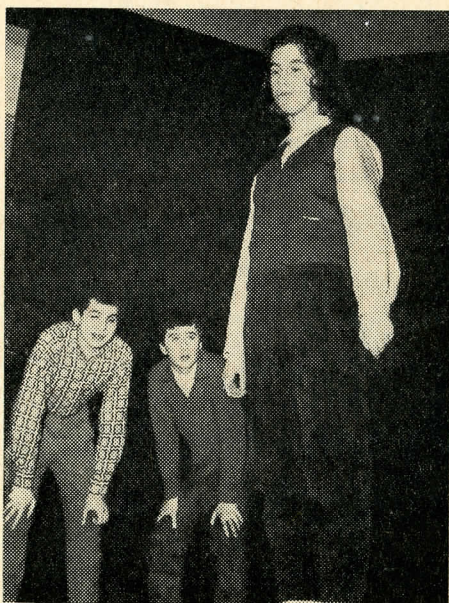
Pelášil jako při fotbale
A střílel barvy od pasu
Stromům se vyhnul Tobě ale
Nasypal dávku do vlasů

Tak teď máš vlasy z mahagonu
(Snad mi to dřevo promineš)
Podzim mi přihrál malou domů
Tak tedy díky podzime

Tak vidíš
A už je to jasný
Za barvu Tvých vlasů může jedině a
jedině podzim

A představ si
Vedle mne sedí v lavici blázen a říká
Že za to může kadeřník

☆ ☆ ☆

CHRAPLAVÝ BLUES

Blues tempo

1. 2. Složil jsem vše - ra fungl no-vou a - ri- i dal jsem tam
 "cé" a taky tvůj havraní vlas. Už jsem se těšil jak tu a-ri- i pro-
 noc a tebe a velikej vůz. Už jsem se těšil co po á-ri- i za-
 ži - ji a ted' jsem vedle, ztratil se mi hlas. Pá bu pa
 ži - ji a ted' jsem vedle a chraptím ti tu blues.
 bu pa bu pa bu pa bu pa pá pá bu pa bu pa bu pa
 bu pa bababa bá pa bu pa bu pa bu pa papa pa pa pa
 pá pa bu pa bu pa bu pa pa pa pa pa a ted' jsem vedle a
 chraptím ti tu blues. Pa ba ba ba ba bá.

Na náměstí zastavilo vojenské auto
 Dnes odpoledne se koná první světová termonukleární válka
 Ozvalo se z tlampačů
 Začátek přesně v patnáct hodin
 Stáli jsme na kopci
 Křičeli Hurá
 A bylo přesně patnáct hodin
 A vtom se rozzářila ohnivá koule a země pukla na dvě půlky
 A ve vesmíru se začalo vznášet tři a půl miliardy radioaktivních dušiček.
 Které se jednomyslně unesly.
 Již nikdy válku

☆☆☆

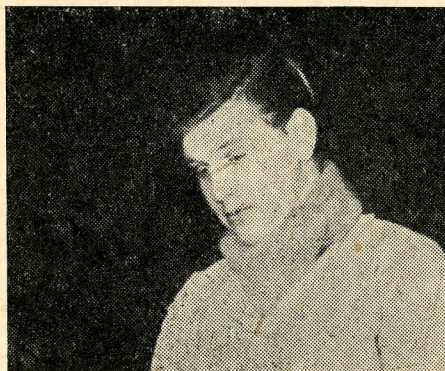
Taková hezká holka a zápalka mají hodně společného.
Musí být štíhlé a mít v sobě oheň.
Jenže o zápalce, která nemá v pořádku hlavičku, řekneme:
Tříska.

☆ ☆ ☆

Řek jsem si právě
Tys ta žena
Před Tebou padnu na kolena
Myslel jsem že jsou kolena
Z jednoho těsta stvořena
Teď sedíš vedle A já si
Ukládám za trest zdrávasy
Za to že
Myslel jsem že jsou kolena
Z jednoho těsta stvořena
Řek jsem si právě
Tys ta žena
Před Tebou padnu na kolena
Teď ale musím nutně zchladnout
Copak mám vůbec na co padnout?

☆ ☆ ☆

SONET NA MÍRU

Mírně
Emi *H7* *Emi*

Na bílou čtvrtku pa-pí-ru napsal jsem jak jsem nejlip doved'.
Tohle je sonet na mí-ru, už ho tu vi-dím, jak se poved'.

Ami *Emi* *C* *H7*

Tohle je sonet na mí-ru, dám Ti ho večer místo kvítí,
Emi *H7* *Emi*
přidám Ti kousek vesmí-ru a nedáš pranic od u-ši-tí.
H7 *Emi*
Nedáš mi pranic od u-ši-tí, však už se nějak vyrovná-me.
H7 *Emi*
Říkáš, že sonet neslu-ší Ti. To se tak říká, to my známe,
Ami *Emi* *C* *H*
Spíchnu Ti sonet na mí-ru. Už se mi rýmy v hlavě ro-jí
Emi *H7* *H7* *Emi*
a tak tu čtvrtku z papí-ru ne-můžu nechat na po-ko-ji,
H7 *decesc.* *Emi* *rit. H7* *Emi*
ne-můžu nechat na po-ko-ji, nemůžu nechat na poko-ji.

ŽIVEJ VLAS

Twist tempo

G

V polívce jsem včera našel živej vlas. Koho za to a-si vezmu
D *G*
na potaz? Poradte mi co mám dělat, prosím vás, v polívce jsem včera našel

živej vlas. Tohleto jsou divný vtípky, strkat vlasy do polívky,

ku protestu pozvedám svůj mocnej hlas.

1. Představte si nudle a vodu a vlas jako okrasu. Dvakrát moc už neschá-
2. Prohlcd ljsen všechny známé a příbuzné rodiny, et jsem dělal co jsem
3. Pátráči: se zoálo marné, já však pátral ze všech sil, až po-stupy deduk-

zelo, abych mu vje. do vlasů. - Vlas je ale jako živý
dělal, vyšel závěr je di-ný: - Ten vlas, co se tuv polívce
čnými viní-ka jsem ob-je-vil pap tú da. Ten vlas totiž patril Evě,

a to mi strach n-hání, abych ho moh' zlikvidovat, zahá-jil jsem pátrá-
vy-kru-cuje jako had, za-ru-čeně v našem rodě z žádný hlavy ne-vy-
sestra si ji přivešla. By-la u nás na návštěvě a tohle mi vy-ve-

ni. Zjistil jsem: Na bráču je dlouhý, na sestru je krátký, na bratrance rovný,
pad' proto- že:

a navnuka hladký, na švagra je silný, na švagrovou slabý, na strejdu je černý

a na má-mu plavý, no a táta ten už dávno nehraje. V polívce jsem včera našel

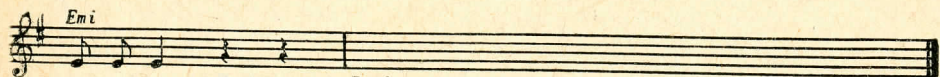
živej vlas, už vím koho za to vezmu na po-taz. Nechte si ty vaše ra-dy,

prosím vás, v polívce jsem včera našel živej vlas. Tohle nejsou marný vtípky

přidat vlasy do polívky. To jsem zvědav, kdy ten vlas se zje- ví zas.

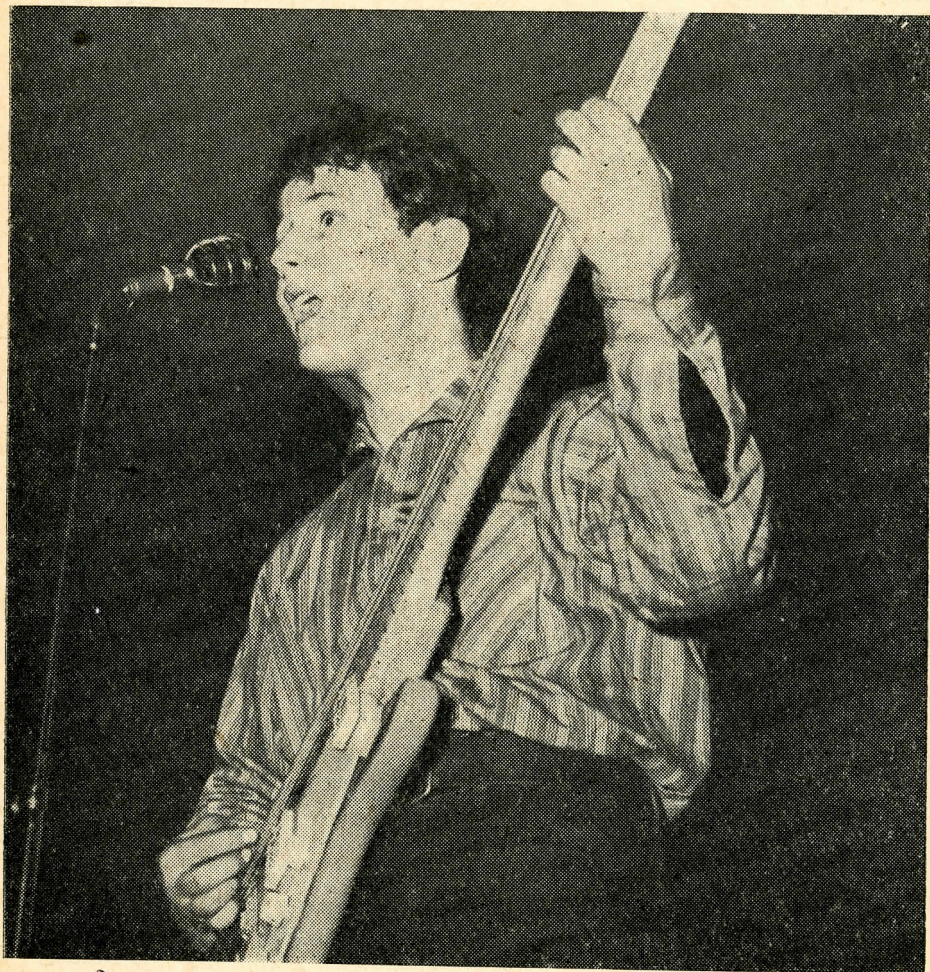

Zkuste a- le bez humbu-ku, vzít ji jednou kolem krku a po-hla-dit

po strunách.

Recit.: Ale pozor! Čistýma rukama!

Názory a návrhy Jeana Paula (1763–1825!)

Nejjistěji lze ten, kdo pravdu pouze zfalšuje a nevymýšlí si úplnou lež; všude ubere kus pravdy a místo ní přidá lež.

Často hájíme některou věc slabými důvody, protože ty nejsilnější se neodvažujeme vyslovit.

Abychom dospěli k pravdě, měli bychom se všichni snažit hájit mínění odpůrců.

Mnozí lidé snižují velké pravdy už tím, že je vysloví.

Aforismy Georga Christopha Lichtenberga (1742–1799!)

Jsou lidé, kteří mají tak málo odvahy něco tvrdit, že se neodvažují říci, že vane chladný vítr, ať jej jakkoli pocífuji, dokud předtím neslyšeli, že to řekli jiní lidé.

Nic nemůže ke klidu duše přispět víc, než když nemáme vůbec žádné mínění.

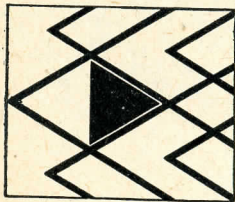
Co charakterizuje pravou svobodu a její pravé užívání, je její zneužívání.

Děvče sotva dvanáct mód staré.

Krásné ženy se dnes započítávají k talentu svých mužů.

Nemohu ovšem říci, zda to bude lepší, když to bude jinačí, ale tolik mohu říci, že se to musí změnit, má-li to být dobré.

VŠECHNO PRO CIZINCE

J I Ř Í M E L Í Š E K

(V kanceláři sedí A.)

B {přichází}: Promiň, Kadlíku . . . Ale ještě k tomu turistickému ruchu . . . Víš, já s tím nechtěl ven na podnikovce . . . já myslím . . . že když to nejdřív projednáme interně, tak . . .

A: Jo, ty myslíš tamto . . . {zamyslí se}

B: Přesně to.

A {rozhodně}: . . . No cizincům by se mělo vyjít vstříc i v tomhle . . . Když už maj tady striptýz . . . tak tohle by už tolik vzruchu snad neudělalo . . .

B: A přiznejte si, že žádná novota to pro nás není . . . Pamatuješ . . . před válkou? V každém větším městě . . .

A: Jo, jo . . . Já byl malej kluk . . . Ale já tam chodil okukovat aspoň zvenčí.

B: No vidíš . . . A takový cizinec přijede, teď to hledá . . . ptá se . . . lidí se červenaj, protože nevědí co říci . . .

A: A otevřeno by to mělo být ve dne v noci! Když už, tak i v noci! Cizinci sem jezděj i v noci!

B: Správně, Kadlíku! V noci by to bylo dražší . . .

A: No jo . . . A našel by se personál?

B: Kadlíku! Těch, co by to rádi dělali, je! Za dva za tři roky se v tom trošku otukají a já si troufám tvrdit, že pak sem budou jezdit někteří cizinci možná jen kvůli tomu.

A: No nepřeháněj . . . I když česká povaha je učenlivá, v tomhle mají v cizině finty, že bys koukal . . . Mně jednou soukromě vykládal náš náměstek, když byl

služebně v Paříži, tak tam . . . Já nevěřil svým uším!

B: Prosim, Paříž je Paříž . . . Ale my do toho u nás zapojíme mládež. Možná, že i ČSM by nám mohl pomoci, když jim to politicky zdůvodníme.

A: Nejdeš do toho moc hrr?!

B: Víš, já už mám takový vypracovaný návrh. V každém větším městě jeden.

A {zhrozí se}: V každém? Nepřeháníš?

B: Tak pro začátek v každém sudém.

A: Myslenka to není špatná. Ale určitě se najdou jedinci.

B: Najdou . . . takový znám. A pak tam budou první při slavnostním otvírání! Tak co myslíš? Víš, co to přinese valut?

A: Valuty jsou potřeba . . . Dej to sem! Budu za to bojovat jako lev!

B {podává mu papír}: Tady . . . zatímň návrh na autoservis ve větších městech!!!

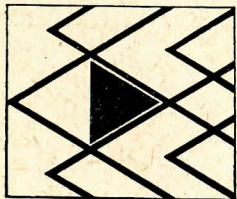
Snímky z nové revue pražského divadla Alhambra, Pozor, fotol, pořídil Z. Jermář

HOTEL U TŘÍ PŠTROSŮ

JIRÍ MELÍSEK

(Na scéně stolec, u stolku sedí Mici Frantová — dáma s velkým výstřihem, kolem chodí vrchní Pepi a servírka TONIČKA. Pepi dělá účet)

PEPI: Tak to máme 2, 8, 30, 70 čajíček, šunčíčku.. Jedenáct deset, prosím.

MICI: Třináct.

PEPI: Děkuji.

MICI: A napište si to.

PEPI (*otráveně*): Děkuji. (*Přichází vedoucí hotelu s leistry*)

VEDOUcí: Dobré ráno! Protože jste tady všichni, tak si uděláme schůzičku, jak se nám podařilo proinvestovat těch 50 tisíc, co jsme dostali na zvýšení turismu. Investovali jsme rychle, budem taky rychle schůzovat. Posadte se... (*Slečna Mici vstává*) Slečna Mici může zůstat sedět... že? Patří už tak k podniku a ten turistický ruch se jí vlastně také týká.

MICI (*s potěšením*): Děkuji za důvěru. Věřím, že i já pomohu svou trochou do toho cizineckého mlýna.

VEDOUcí: Všichni věříme, Mici. — Přezence... vrchní Pepi?

PEPI: Zde!

VEDOUcí: Servírka Tonička?

TONIČKA: Zde!

VEDOUcí: Pokojská Tonička?

TONIČKA: Zde!

VEDOUcí: Recepce Tonička?

TONIČKA: Zde!

VEDOUcí: Vedoucí já, tak jsme všichni. Za úsek číšnícký by mohl nejdříve promluvit Pepi. Jak se to u vás obrazilo, ta příprava na tí cizinci, Pepi?

PEPI: No v rámci té částky jsem absolvoval jazykový kurs.

VEDOUcí: Výborně, Pepi! Jak se řekne: Čisté ubrusy bohužel došly?

PEPI: Tišuchy nět, signore...

VEDOUcí: Pepi! Jsem překvapen. Dosta-neš příplatek za cizí jazykové.

MICI: Já prosím kurs neabsolvovala, ale znám Oh, sie sind lustig a Ich liebe Schopen und Aida und Vodka alles Ex.

VEDOUcí: To je krásné. Takové malé město a jak nás ten ruch dává do pucu. I já za vedení hotelu bych chtěl říci, že částku určenou na opravu budov jsem nádherně proinvestoval. Předně jsem změnil název hotelu U tří pštrosů, protože cizincům by se to těžko vyslovovalo. (*Potlesk*) Budeme se teď jmenovat U dvanácti pštrosů. (*Potlesk*) Je z toho také vidět, že u nás na nějakého toho pštrosa nekoukáme a navíc budeme mít v průčelí neonový pštrosové, každý v jiné barvě. (*Velký potlesk*)

MICI: Já si pořídím klobouk s pštrosím přem.

VRCHNÍ: Já si myslím, že bysme mohli podávat jako specialitu pštrosí guláš!

VEDOUcí: Copak máme tolik pštrosů?

VRCHNÍ: Na co pštrosy? Zbojnický guláš přece taky neděláme ze zbojníků!

VEDOUcí: To je fakt. Zapsáno... A teď Tonička za správu budov a za pokojské.

TONIČKA: A za recepci... Tak na úsek budov jsme investovali rovněž s rozvahou. V šesti řečech jsme nechali v Kovotepu vyhotovit tabulky „Výtah nejezdí“. Ve dvanácti řečech pokojové vývěsky „Voda teče jen v pondělí ráno“. Moc hezké jsou ty tabulky, hlavně v japonštině. (*Nadšeně*) To vypadá úplně jak vobrázek a dá se to použít i k výzdobě stěn, když tady momentálně žádný Japonec nebude.

MICI: Já mám doma taky vobrázky, ale ty se moc vyvěšovat nedají.

TONIČKA (*pokračuje*): No a těma tabulkama...

VEDOUcí (*opraví*): Těma tabulky! Řeč... pozor na řeč! Když nemůžeme nabídnout tak bohatý sortiment jako v jiných zemích, tak máme nabízet aspoň správnou mateřštinu. Ju?

TONIČKA: Ano! Tak těma tabulky jsme proinvestovali kvótu, takže nám nezbylo na hlinu a ten fikus na chodbě stále padá, ale když přijede nějaký význačný host, tak ho bude přidržovat podomek Bohoušek.

PEPI: Ten fikus.

Revui Pozor, fotol v pražské Alhambře nastudoval režisér Ján Roháč

MICI: To je správné. Cizinci nemají rádi, když něco padá! U mě byl na návštěvě jeden Švýcar a spadla s ním... křeslo a ten Švýcar se tak vylekal, že druhý den od nás odjel a nekoupil to zařízení pro cukrovar. Moc mě mrzí, že jsem poškodila národní hospodářství.

TONIČKA: Můžu dále s hrdostí říci, že jsme ušetřili peníze za hotelové služby, a to tak, že jsme tyto zrušili.

MICI: Nojo... ale to když nebudou mít cizinci třeba vypucované boty, tak to mi všechen ten prach nanesou do pokojů!

PEPI: Na boty jsme pamatovali! Spojili jsme se s Chemodrogou, kde budou hostům půjčovat krém, a to černej a žlutěj.

TONIČKA: Za ty ušetřené peníze jsme nechali natisknout mapky, kudy se jede z hotelu do Chemodrogy, aby cizinec nebyl dezo... dezorie...

PEPI: No zkrátka aby nevlez někam jinam.

VEDOUČÍ: Jsem nesmírně rád, že je na všechno pamatováno a že ty peníze se neztratily.

MICI: A nepromrhaly.

VEDOUČÍ: Já bych chtěl ještě říci, že jsem z reprezentačního fondu dal vyrobiť upomínkové fotografie pro cizince, na kterých jsou vyfotografováni členové našeho MNV. Schází jen Bárta z technického odboru... On má k fotoaparátu nedůvěru, že to bouchne. Ještě má někdo něco k tomu ruchu?

PEPI: Já jenom, že protože se nám loni ztrácely se stolů slánky, tak letos se budou půjčovat proti pasu v recepci, čímž opět ušetříme.

TONIČKA: A pro cizince ze západních států máme v recepci připravenou i pepřenku, protože jsou na to doma zvyklí.

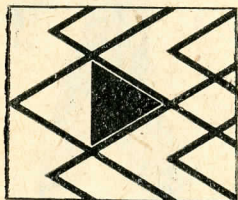
PEPI: Ještě do ní sháním pepř.

VEDOUČÍ: Já vám děkuji. Jsem rád, že jsme se s tím vším tak vyrovnali, a věřím, že cizinec na nás nezapomene a že si od nás odnese ty nejhezčí vzpomínky.

MICI: I já budu dělat, co bude v mých silách.

VEDOUČÍ: Děkuji, končím schůzi, jsem velmi spokojen, že jsme se s tím všichni tak vyrovnali, že jsme na ten ruch v zásadě připraveni, a kdyby přijel nějaký cizinec nebo host, tak že bohužel, že až do srpna tady máme školení!

RŮŽOVÁ CELNICE

JIRÍ MELIŠEK

INSTRUKTOR: Mé jméno je Vašut a budu mít několik připomínek k naší celní praxi. Posadte se. Jak jste si, soudruzi, jistě povšimli, jezdí k nám teď zahraniční turisté.

1. CELNÍK: Vozama sem jezděj!

INSTRUKTOR: Správně! A nám záleží na tom, aby se u nás cítili dobře... A nesmírně nám záleží na prvním dojmu. První dojem, to jste vy, soudruhu.

1. CELNÍK (*představí se*): Pušálek.

INSTRUKTOR: I vy, soudruhu.

2. CELNÍK: Mandík.

INSTRUKTOR: Tak tedy soudruzi Pušálek

a Mandík jsou první dojem. Na vás teď je, co si turisté v duši povevou do vnitrozemí. A má to být radost, úsměv, veselí...

1. CELNÍK: To ať je tedy odbavuje Kadel Effa a ne já!

INSTRUKTOR: Soudruhu, nejde o vopičky. Jde pouze o příjemné jednání... Žádné ponižování před valutou, ale jen tak si před tím dolarem vesele povyskočit, mrknout přátelsky očima před šilinkem... Jasně! Jste takový recepční hotelu Československo. Laskavé seriózní přivítání... (*Zastavení auta*) My o vlku a turista za dveřmi. Jsem zvědav na vaše jednání... (*Instruktor mizí stranou, vchází turista s kufry. Celníci k němu přiskočí jako liftboyové*)

1. CELNÍK: Služebník... Přece byste se s tou bagáží netahal...

2. CELNÍK: Nedřete se... S dovolením. (*Bere mu kufr*) Jste v zemi, kde jsme dřínu přenechali strojům... (*Heká pod kufrem*) Vesele... jen vesele...

1. CELNÍK: Tak se podíváme namátkou do kuférku... Uděláme tam juk... haha... To jsem povedená kopa, co? (*Plácne turistu přes záda*)

2. CELNÍK: No to je krásně složené prádelko... To do toho ani šahat nebudeme... Plác přes ručičku, která by to chtěla pomačkat... Jaroušku, zahraj pá-

JÁ ŽIJU DÁL

Hudba i text: Jiří Suchý

1. Jdu uli-cí tmavou, me-lu-zí-na sté-ná, osloví mě náhle
2. Ka-marád z Podbaby, přikázal mi sko-čit z vrcho-lu té stavby
3. Napil jsem se rtuti, po-lil ky-se-li-nou. Když se nic nestalo

sympatic-ký muž. Prolétla mi hlavou kul-ka o-lo-vě-ná,
smo-ha vě-že-mi a to jenom, a-by viděl na své o-či,
tak jsem pochopil, že ti co žijou schutí

do srdce mi zajel o-ce-lo-vý nůž. Já ži-ju dál!
jak se bu-du tváříť dole na ze-mi. Já ži-ju dál!

hned tak neza-hy-nou a ti co do nich míří minou za-ru-če-ně cíl...

© SHV 1964

novi na housle, ať se nenudí při čekání.

1. CELNÍK: Prosim... Hraje na české housle českým šmytcem. (*Spusti Čechy krásné, Čechy mě...*)

2. CELNÍK: Krásná hudba! Již od osvobození se to Jarouš učil, ale teprve teď hraje před veřejností... Dlouho jsme se na turismus připravovali. Všichni celníci studovali dálkově konservatoř... No né... co to vidím!? (*Bere turistu za sako*)... pán má na klopě flíček... Jaroušku, podej čikuli... Ták, vyčistíme... Do Československa s flíčkem, to nejde...

1. CELNÍK: Pán je nějaký smutný... Nepotřebujete půjčit peníze? My včera brali.

2. CELNÍK: Jaroušku, dej tam skočnou, ať se pán povese! (*Skočná*) Pán jde do veselé země... (*Laškovně*) To nám sem nesmíte vozit starosti, které pořád u vás máte...

1. CELNÍK: No... už se směje! To je vám příjemně, že!

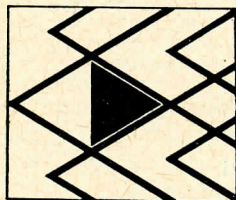
TURISTA: Abych vám řekl, nesmírně příjemně...

2. CELNÍK: Pán je Čech...

TURISTA: Ano, jsem na to hrdej, když vás tak vidím...

2. CELNÍK: Soudruh je hrdej?!... Tak tamhle za plentu a svlíknout. Jarde, dej housle na almárku, podíváme se, copak si to soudruh přivezl!

ROZVOJ RUCHU V MALÉROVICÍCH

PAVEL HANUŠ

V kanceláři sedí Předseda, Učitel a Makovička.

PŘEDSEDA: No tak, soudruzi, půjdeme dále. *(Ozve se klepání na dveře)*

MAKOVIČKA: Dále!

PŘEDSEDA: Dyť to povídám. Na řadě je Vomáčkova kráva.

TUZEXLOVÁ *(vchází)*: Dobrý den, soudruzi. Jsem tu správně na radě?

PŘEDSEDA: Jo ták. Tak to jo.

TUZEXLOVÁ: Vidím, že jsem přišla právě včas. Jedu za vámi až z Prahy, soudruzi. Jmenuji se Tuzexlová a jsem z Čedoku.

UČITEL: Posaďte se!

TUZEXLOVÁ: Jde o důležitou věc, přátelé. Pro vás i pro nás, pro všechny, pro celou společnost i národní hospodářství.

PŘEDSEDA: A ježišmarjá! My jsme chudý družstvo, soudružko, tuze.

TUZEXLOVÁ: Tuzexlová.

PŘEDSEDA: Jo, jo. Já chtěl říci, že jsme tuze chudý družstvo. Snad by mohli pro celou společnost udělat něco v Puťkovicích, to je vedle, pět kilometrů.

MAKOVIČKA: A pro národní hospodářství taky, to voní Puťkovičáci rádi.

TUZEXLOVÁ: Počkejte, počkejte! Jste chudé družstvo, nebudete chudé družstvo! Vezu vaší obcí blahobyť.

PŘEDSEDA: A krindapána! No tak ven s tím, soudružko, jakýpak volky. Po-vídejte.

TUZEXLOVÁ: Začíná doba u nás nevidaného rozvoje turistického ruchu. Sta a sta, tisíce a tisíce zahraničních turistů, převážně cizinců, budou jezdit do naší země, aby lépe poznali naši zem a náš pracující lid.

MAKOVIČKA: Ale to je malér!

TUZEXLOVÁ: Naopak, to je dobře!

MAKOVIČKA: No tak dobře, když je to dobře.

TUZEXLOVÁ: A teď v rámci této perspektivy uvažujte, soudruzi, na čem leží vaše obec?

PŘEDSEDA: No převážně na jílu. Pro nás kukuřice nejní, marná sláva.

TUZEXLOVÁ: Nechte kukuřici kukuřicí!

PŘEDSEDA: Hele, hele! Máte úplně pravdu, ale jako předseda vám musím odpovídat.

TUZEXLOVÁ: Pro vás je teď nejdůležitější, že vaše malebná víska leží na hlavní silnici! A tady jsme u toho: po vaší silnici přes vaši ves první třídy se zakrátko budou řídit nekonečné kolony automobilů s turisty. Co z toho pro vás vyplývá? Uvažujte, soudruzi!

PŘEDSEDA: Jo. Makovičko, husy se nesměj honit přes náves!

MAKOVIČKA: Zapišu.

UČITEL: Totěž se týká školních dítek.

TUZEXLOVÁ: Také. Ale! Podívejte, přicházím k vám s velkorysou nabídkou. Vybudujme společně z vašich krásných Malérovic velké turistické středisko! Autokempink. Hotel. Motel. Servis. Neóny. Bazén. Koupaliště. Přístaviště. Dancink bar. Malérovice se rozletí do světa. V Londýně i na Honolulu budou viset barevné plakáty: *Visitez Malérovic! Navštivte Malérovice, perlu širokého okolí!* *(Dlouhé ticho)*

PŘEDSEDA: ... žiškovy voči! To organizuje okres?

MAKOVIČKA: Motol, servus, cinkbár ...!

TUZEXLOVÁ: Tak co? Spojíme síly pro velké dílo? Vaší obci to přinese netušený blahobyť. Valuty vám potečou proudem.

MAKOVIČKA: Tak to prr, to zase už vod napřesrok nepotečou, na močůvku máme v plánu nový žumpy.

PŘEDSEDA: A novej kravín budeme mact taky postavit? Lóni nám ho nepovolilí.

TUZEXLOVÁ: Kravín? Kravín — mrakodrap!

MAKOVIČKA: Šmarjá, a jak tam ty krávy polezou?

PŘEDSEDA: Makovičko, nech toho! Soudružka má svoje instrukce, žejo. Heleďte, a mocli by to všecko koštovalo? My jsme chudý družstvo.

TUZEXLOVÁ: Od vás bychom potřebovali hlavně pracovní síly, později zajištění zásobování a služeb. Výši investic propočítáme, až bude hotový celý projekt.

MAKOVIČKA: Tak nás by to teda nestálo nic?

TUZEXLOVÁ: No, něco byste samozřejmě museli také ...

PŘESEDÁ: Aha! Pozor! Teď to přijde!

MAKOVIČKA: Víte co? Vobratte se na Puťkovice!

TUZEXLOVÁ: Nemyslím peníze.

PŘESEDÁ: Makovičko, kuš! Nemyslí peníze.

MAKOVIČKA: No dyť povídám. Vobratte se na Puťkovice a uvidíte, že tam by něco takovýho vůbec nešlo. Kdepák, servis v Puťkovicích, k smích!

TUZEXLOVÁ: Museli byste například příslušně zkrášlit celou obec. Za Malérovice krásnější! Dejme tomu vybudovat park s vodotryskem, nebo rozhlednu.

PŘESEDÁ: To by se přestavěla hasičská zbrojnice. Vona leží ladem, co jsou teď požárníci.

TUZEXLOVÁ: Podívejte, přátelé, nedeme zatím detailizovat. Vy si to musíte pořádně promyslet, chápu, že tak najednou je to ...

PŘESEDÁ: ...trošku kách.

UČITEL: Jde totiž o závažný moment v ži-

votě obce. Ani nejstarší kroniky se o něčem podobném nezmiňují. A měli jsme tu i mor!

TUZEXLOVÁ: No vidíte. Promyslete si to, dejte hlavy dohromady, začas se tu zase stavím a pak si plácne. Já totiž věřím, že si plácne, jak je u nás na venkově zvykem.

PŘESEDÁ: Jo, u nás se taky dost plácá.

TUZEXLOVÁ: Na shledanou. A pamatujte: Za Malérovice krásnější! *(Odejde. Ticho. Potom Makovička přejde k oknu)*

MAKOVIČKA: Má tady šescetrojku. Sakra, aby tak jela eště do Puťkovic. Puťkovičáci jsou darebáci, voni by nám to eště vyfoukli. My jsme si měli plácnout hned.

PŘESEDÁ: No, vono je to všechno na vobě strany. Kdyby nemluvila vo tom blahobytu, tak bych si plác, ale takhle musíme bejt vopatrný.

MAKOVIČKA: Hehehe, vlítli do louže! To jim to vhodilo tu šescetrojku!

UČITEL: Je to veliký — projekt, ano, projekt. Když si představím: Malérovice, perla širokého okolí — a až v Londýně!

PŘESEDÁ: Jo, ten barevnej plakát, to by mohlo bejt pěkný: vízi ... vízi ... jak to říkala? Vizitka Malérovic!

MAKOVIČKA: A už jsou ve škarpě! Já to věděl, že přes ten vejmol u hospody nepřejedou!

PŘESEDÁ: Jo jo, vizitka Malérovic! ...

Malé příčiny

Vznikl mi tento text:

Oslnivě tmavý záblesk. Prostor se zastavuje. Zubní pasta kane.
Drobně ševelí vůně heřmánku. Nůž skřípe nevtíravě po skle.
S jásotem lámou se ledy. Vzdouvá se měchuřina.
Jepice věří v posmrtný život.
Pole magnetické, pole gravitační, pole neorané.
Diblík se diví, jak je pohyblivý.
Kolovadla kolotají. Linie loktů, lopatek a lýtek.
Netřesku netřeba.

Pro zajímavost dal jsem text přečíst několika přátelům, bez udání důvodů.
Byl považován za báseň, za reklamu na zubní pastu, za science fiction, za teze k disertaci, za námět k populárně vědeckému filmu, za kritiku literárního díla, za kritiku poměrů, za náboženskou propagandu, za ateistickou propagandu, za dojmy z cesty na Západ, za jinotaj.
Nikdo nepřišel na to, že jsem jen zkoušel nové plnicí pero.

Miroslav Jiskra

Kádřina

Nízký kádr

Posílá plně hlášení.
A bohužel, že
málokomu vadí, že lže.

Střední kádr

Pro linku shora, pro tezi,
i faktům
nasadí
protézy.

Vyšší kádr

Nelítostně, avšak bez vší zloby —
dnes už konec konců šlo by
něco říct o chybách
minulé doby.

ibiš

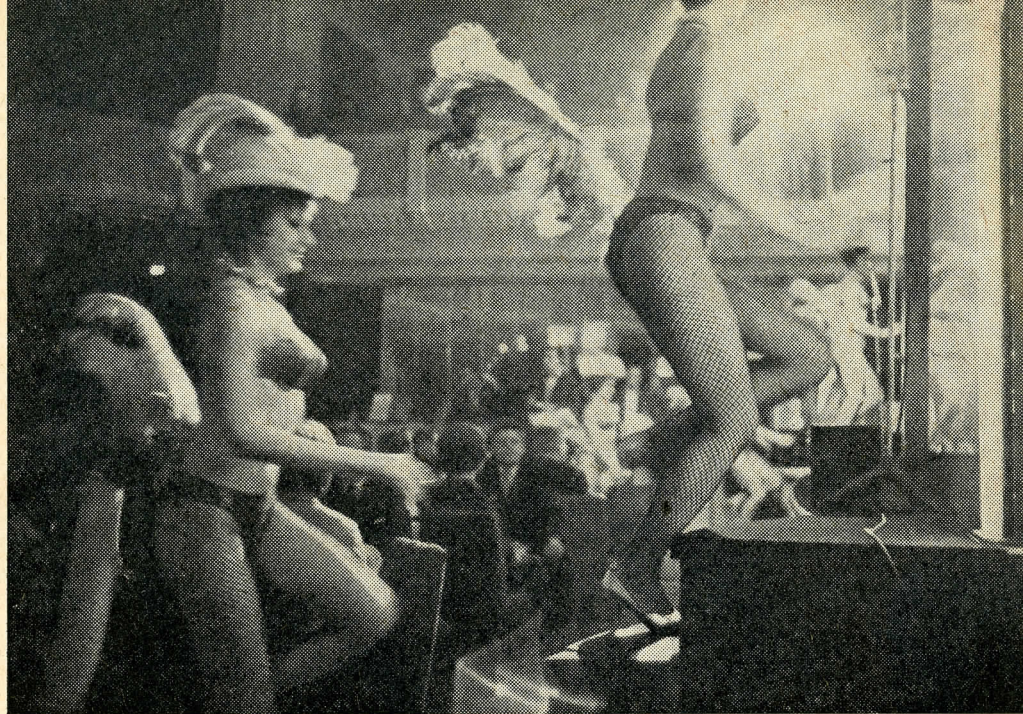
Polopoznámky

Jste-li v úzkých, mluďte zešíroka!

Je tak spokojen sám se sebou, že si váží i vlastní ženy.

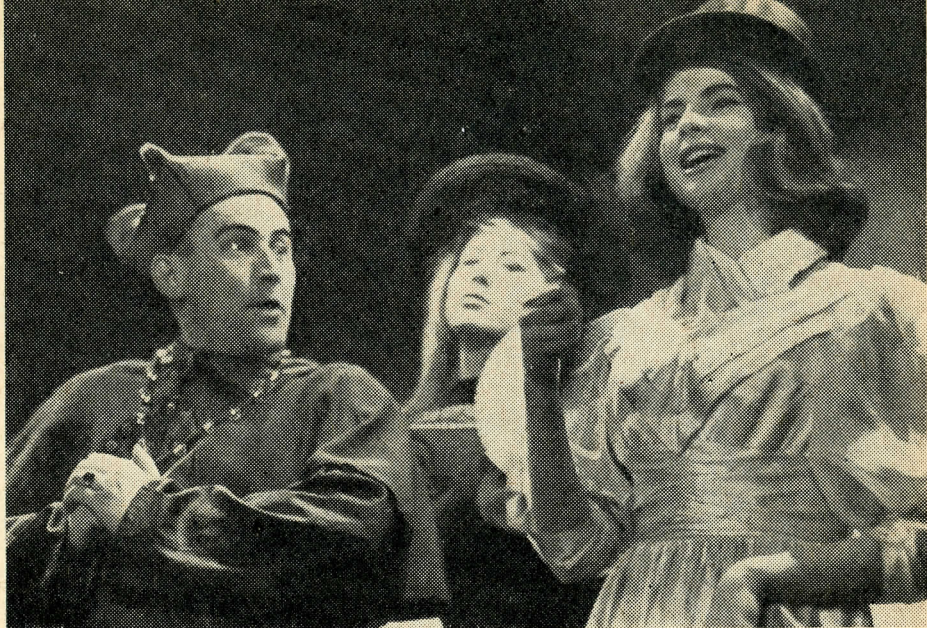
Čistota charakteru se pozná zpravidla v nejspínavějších okolnostech.

Miroslav Holub

Po úspěšné revui Bukola nastudoval soubor divadla Alhambra revui Pozor, foto! Choreografem pořadu je P. Smok

Gangsteři je název kabaretu, který uvádí Pražská kabaretní scéna v karlínském sále U Zábranských. Foto Cervený

... Z KULTÚRNEHO ŽIVOTA.

Myšlienky niektorých ľudí sú také nízke, že nedosahujú ani po ich hlavu.

✓ Fakt zostane vždy holý, aj keby bol pristrojený podľa poslednej módy.

Výkričník, ktorý stratil význam, stáva sa otazníkom.

✓ Každé storočie má svoj stredovek.

Nejedna nula si myslí, že je elipsou, po ktorej sa točí svet.

✓ Váž každé slovo! Môže byť tvojím posledným.

✓ Aj neplodnosť môže byť tehotná.

✓ Bezmocný hnev dokáže divy.

Z Neučesaných myšlienok Stanislawa Jerzy Leca

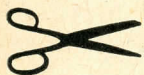

... Z KULTURNÍ TVORBY

Jeho životní optimismus byl nezdolný. Pramenil z vlivných známostí nahoře.

Oč vyšší byly jeho ambice, o to nižších metod používal.

I stvořil robota k obrazu svému: páteř z laminátu, huba z plechu, lokty z ocele.

... Z LITERÁRNÍCH NOVIN

Ne, každý, kdo má hůl, psa hledá,
ne každý, kdo má hůl, psa shání:
může ji vzít i na souseda,
či souseda vzít na ni.

Václav Lacina

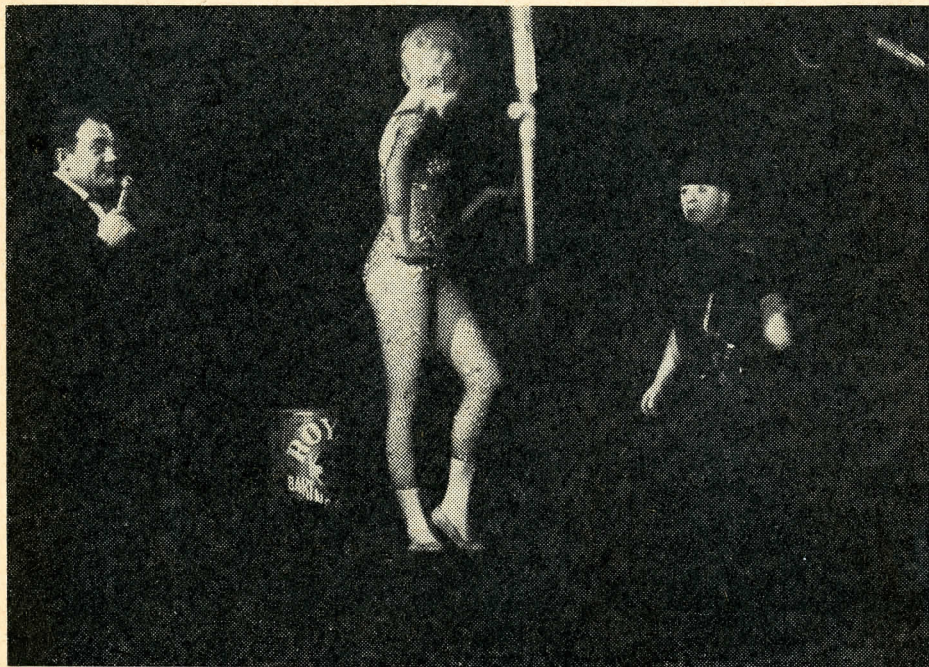
Ležouňův snímek z nového pořadu ostravského divadélka Tempo 16 taktů ze skříně

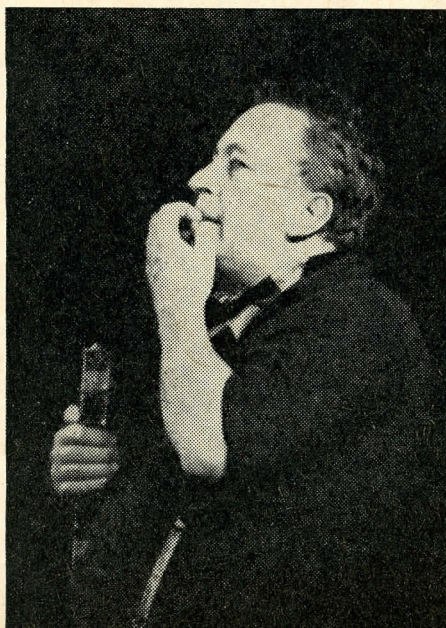
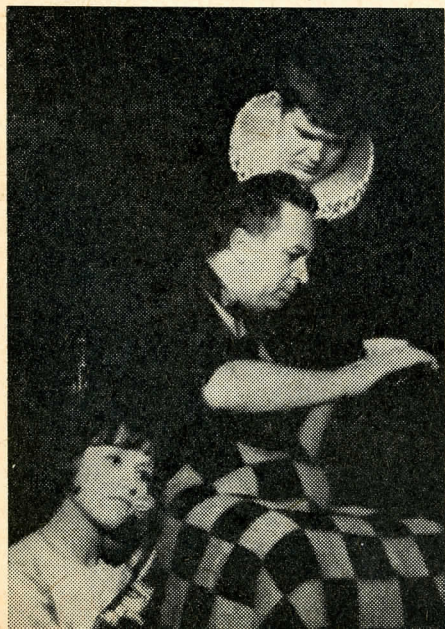
Pražský Semafor obnovil komedii J. Suchého a J. Šlitra Šest žen s Miroslavem Horníčkem v hlavní úloze

ŠEST ŽEN

Záběry ze Šesti žen pořídil V. Tachezy. Nahoře J. Jelínek, M. Zahrynowská a M. Horníček

VOUSATĚ MLÁDÍ

Hudba: Míša Polák

Text: Pavel Grym

Rychle C C C C C C

(tingl-tingl ad lib.) Bezvousí šklebí se na vousy, vousatí řeknou si: Nás to však

D7 D7 G7 G7 G7 G7 G7

ba- ví! Ple-ša-tí nechtějí nechati dopustit na své

G7 C C C7 C7 F F

hlad-ké hlavy. Sotva jsem ukončil s prospěchem školu a

D7 D7 G7 C C A7

vešel jsem v ko-lotoč svě-ta, po cestě ke krásné ne-věstě

A7 D7 G7 C C D^b D^b

chlubím se vou-sem, kterák vzkvétá. V domnění, že vous nic

D^b D^b D^b D^b E^b7 E^b7 A^b7

ně-mě-ní a pl-ný toužení spěchám hned za ní, ona však,

A^b7 A^b7 A^b7 A^b7 A^b7 D^b D^b

a ji-ní taky tak, ří-ka-jí, že jsem kpo-pu-ká-ní.

D^b7 D^b7 G^b G^b E^b7 E^b7 A^b7

Zrcadlo leknutím u-padlo, snad že ho napadlo: Jde někdo ci-zí!

D^b D^b B^b7 B^b7 E^b7 A^b7

Papoušek se vousů také lek; mé ře-či ne-dbá, v koutě

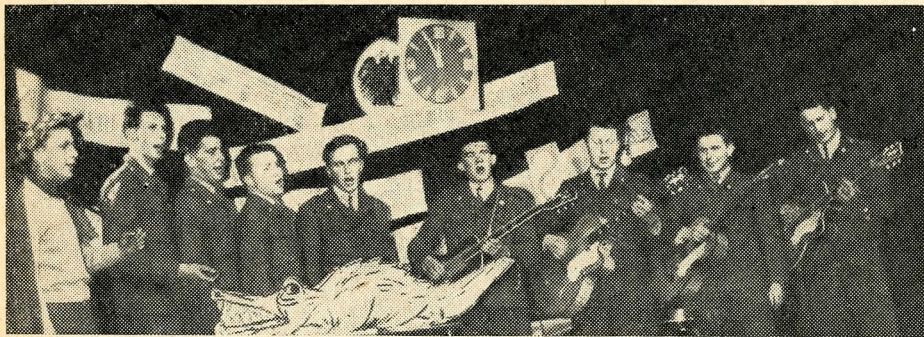
D^b D^b D^b D D D D

zmizí. Na vousy teď ona troufá si, že mužský bezvousý

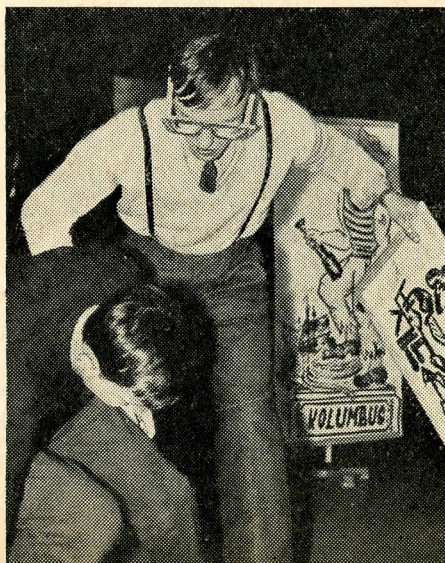
D E7 E7 A7 A7 A7 A7

prý lé-pe líbá. Vousa-tí prý na ni nepla-tí, a to je

A7 A7 D D D7 D7 G
 o-všem hru- bá chyba. Namí-řím to rovnou k bradý-ři,
 G E7 E7 A7 D D
 ať tedy mé chmýří odstraní hladce. Do hrobu dám mužnou
 H7 Náhle zpomalit.emi7 emi7 A7 D
 o-zdo-bu, abych ne-mu-se! lásky se vzdát.

Záběry z přehlídky vojenských souborů malých jevištních forem pořídil P. Pop

JINDŘICH PROCHÁZKA

ANTIPOETIKA

matko
tvé nohy v gázu
mně připomínají třicet dlouhých let

a nikdo neví kolik dlouhých nocí
a kolik nejdrobnějších stehů
jsi vyšila ze svých žil

a o tom jsem přemýšlel

a o tom jsem přemýšlel
když jsem ti nesl úsměv
a krabici bonbonů

a o tom jsem přemýšlel
když jsem předevčírem svlékal svoji
milou

a nikdo neví
co všechno jsem v těch krajkách uviděl
matko

ale proto jsem nepřišel

přišel jsem
abych ověnil tvé lože
svýma zářícíma očima

přišel jsem
abych ti řekl
že je doma všechno v pořádku

že nemusíš mít o nás vůbec žádnou
starost

PASÁCI

Nikdy nepochyboval

Měl bystrozrak vidět
v intencích Neomylného

Jinak byl celkem normální

Jen kdybychom se podívali zblízka
poznali bychom

Že k úžasu pana Darwina
mu narostla kostra napovrch těla

Je víc než jisté
že jednoho dne dostane podobu škeble

Ale on nic

Vžil se do své podoby a má dojem
že každý den rodí perlu

A že my
jsme stádo sviní

MALÝM HOLČÍKÁM
ANDULČE
A KATEŘINĚ

Někdy se ptám
zač stojí umírat

Někdo mně říká že za pravdu a někdo
že za spravedlnost

Také o svobodě a útlaku bývá
s přáteli řeč

Ale já si myslím že každý z nás musí nosit při sobě
třeba v paměti zasunutý předměstský dvorek

Několik popelnic
a pár akátů

Neboť nemáme-li v sobě tento kousíček slunce a kousíček země
pozorujeme svět zpovzdálí jak stroužky svých nehtů

A všechna ta velká a vznešená slova padají na naše srdce tak hluše
jak prázdná ořechová semena

AUTOBUS už dávno zmizel za blokem oprýskaných domů a pan Andělín ještě stál na zastávce. Teprve za hodnou chvíli si ohrnul límec oblyskaného černého zimníku, přitiskl pod paži obnošenou aktovku a rozvážně vykročil do mlaskavého bláta, které dělilo autobusovou zastávku od domovního vchodu. Kráčel důstojně, měl už na to léta, a potom velice dobře věděl, že ho doma nečeká nic tak udivujícího, co by stálo za spěch. Stejně jako celá spousta ostatních Andělínů, Nováků nebo Karasů podnikal tuto cestu se strojovou pravidelností šestkrát do týdne, neboť sedmý den nedělní zasvětil domácímu krbu. Od pondělka do soboty by se nechaly podle pana Andělína řídit hodinky, kdyby o to ovšem někdo stál, protože řekněte sami — každý přece máme své starosti.

Tak ubíhal čas a život pana Andělína by spokojeně pokračoval v uzavřeném, stále se opakujícím kruhu, kdyby, ano, kdyby se pan Andělín jednou jedinkrát neprohřešil svým zásadám a v hříšně rozmařilé chvílce nezašel do kavárny Slavia na jednu černou kávu s rumem. Ta chvíle se pro něj málem stala historickou a skoro změnila celý řád jeho života.

K panu Andělínovi si totiž přisedli dva pánové, kteří se okamžitě dali do nesmírně bouřlivé debaty, čert ví, snad šli z nějaké přednášky, nebo jim to bylo vlastní, to už se dneska bohužel nikdo nedoví. Obsahem jejich rozhovoru byl smysl života a pan Andělín proti své vůli přisposlouchával, však to znáte, kolikrát ani nechcete a věty se vám samy derou do uší. A tak se při té černé kávě dověděl, že by každý člověk měl hledat smysl života a ten, kdo ho nehledá, se vlastně prohřešuje sám proti sobě i ostatním lidem.

Tohle byla pro pana Andělína hrozná rána; s hrůzou si uvědomil, že on sám nikdy smysl života nehledal, a vždycky si myslel, že ho už má. Roztrásla ho zimnice a začal horečnět přemýšlet, jak by tedy měl hledat, aby se neprohřešoval sám proti sobě, vždyť byl člověk velice spořádaný a ukázněný. V hlavě se mu honily neuspořádané myšlenky a marně vymýšlel, kde s tím hledáním začít. V zaměstnání? Tam přece už své postavení má, pravda, ne zrovna zvláštní a dost možná neúměrně vlastním představám a schopnostem, ale byl s ním přece celý dosa-

vadní život spokojen, tak co by na tom měnil. Ve své životní úrovni?

Vždyť bydlí a má dokonce i ledničku a televizor. Známi sice říkají, že by se měl spíš starat o družstevní výstavbu, když v jedné místnosti žije pět lidí, ale to by potom zase nebyl ten televizor a lednička, a přece musí ještě došetřit na tu octavii. Ne, ne, tady také není nic na hledání. V kultuře? Tady se pan Andělín zamyslel a užž se zdálo, že bude vyhráno, že tady, ano, právě tady najde ještě tu možnost hledat, aby se neodlišoval od ostatních,

JAROMÍR KINCL

LABYRINT PANA ANDĚLÍNA

co hledají a neprohřešují se, bože, vždyť on je přece pořádný člověk a také se nechce prohřešovat, jen mít tu možnost. Ba ne, ani tady pan Andělín nic nenašel, uznejte sami, televizor má doma, navíc k tomu ještě rádio, a operetu Srdce v rákosí viděl už dokonce dvakrát.

Pan Andělín zesmutněl, život už pro něj nemá cenu. Kdyby se mu dala možnost hledat, však on by už ostatním ukázal, jak se hledá, oj — všichni by se divili, ale takhle jaképak hledání smyslu života u pana Andělína, když už ho ve všem našel.

Autobus už dávno zmizel za blokem oprýskaných domů a pan Andělín ještě stál na zastávce. Teprve za hodnou chvíli si ohrnul límec oblyskaného černého zimníku, přitiskl pod paži obnošenou aktovku a vykročil rozvážně do mlaskavého bláta, které dělilo autobusovou zastávku od domovního vchodu. Pan Andělín se důstojně vracel domů, měl už na to léta, a potom přece velice dobře věděl, že ho doma nečeká nic tak udivujícího, co by stálo za spěch. Vždyť on přece už svým labyrinthem prošel, tak co by vlastně ještě hledal...

PŘÁTELSKÁ BESEDA

J. R. PICK

Byl jsem tři týdny v lázních.
Inkognito.

Za týden jsme si s většinou pacientů tykali a říkali křestním jménem. Pak na to někdo přišel, že jsem spisovatel. Pozvali mne na besedu. První otázku mi položila paní Žáková od vedlejšího stolu. Otázala se, proč nejím haše. Odpověděl jsem, že ho nerad. Paní Žáková řekla, že si to myslela.

Pak se mne zeptal Zázvora z druhého patra, jestli znám osobně Jiráska a jestli

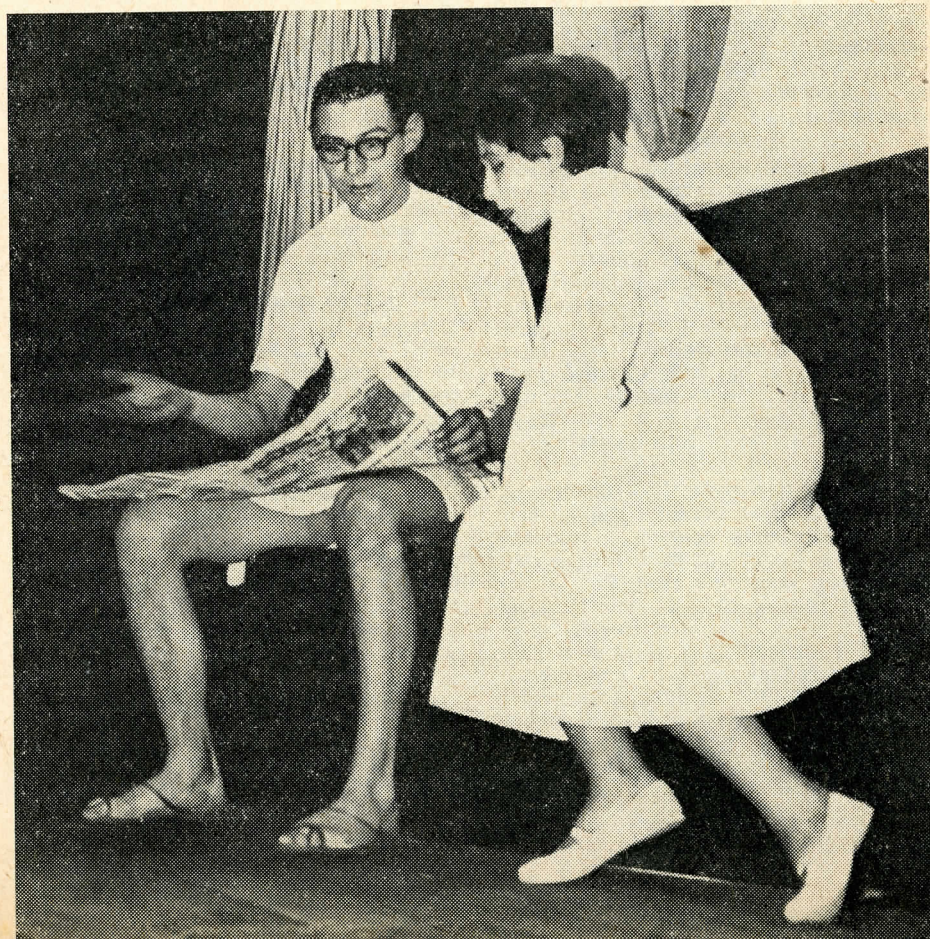
je to pravda, že se narodil v Týnci nad Vltavou a jestli jo, že asi chodil do obecné s jedním jeho bratrancem a že ho mám od toho bratrance pozdravovat.

Odpověděl jsem, že Jirásek už bohužel nežije a také, pokud vím, tak se nenarodil v Týnci nad Vltavou, ale že trvá-li na tom, mohu od toho bratrance pozdravovat pozůstalé.

To vyvolalo sympatickou odezvu.

Otázky teď už přšely jedna za druhou. Nový příjezd z přizemí se zeptal, jestli

Vojenský soubor z Pardubic uvedl na pražské přehlídce pořad Adam a Eva

je to pravda, že všichni spisovatelé nic nedělají a jenom pijou a kurví se s děvkami.

Odpověděl jsem, že samozřejmě jsou i mezi spisovateli někteří...

Pak prohlásila hubená paní Zvoníčková, že slyšela, že prý už nejen staří jako např. Drda nebo Aškenázy, ale prý už i mladí talentovaní autoři, jako je např. Luděk Šnepp z Chebu, jsou hrozně tlustí.

Odpověděl jsem, že něco na tom je, ale že to není tak zlé.

Pak se mne zeptal jeden starší muž, kterého jsem neznal, zdali je mi něco známo o tom, že spisovatelé jsou zrádci národa a že zaprodávají duši za jídášký groš.

Odpověděl jsem, že mi o tom není nic známo, ale že se budu informovat a podám mu zprávu.

Pak se mne zeptal zas ten příjezd z přízemí, jestli je to pravda, že Matuška má dva milióny měsíčně a prohlásil, že jestli je to pravda, tak že je lump.

Nato se ozval frenetický potlesk.

Pak se mne zeptal, jestli to schvaluju, když někdo pobírá bezpracný důchod.

Odpověděl jsem, že nikoliv.

Pak se mne zeptal, jestli je to pravda, že Pavel Kohout má osobní túčko a dva piloty, z nichž jeden je černoch.

Odpověděl jsem, že o tom nic nevím.

Pak se ptal zase Zázvora z druhého patra, jestli je to pravda, že ten František Očenášek nakupuje prý jedině za dolary v Tuzexu a jestli je to pravda, tak jestli je to správný, když takhle naši spisovatelé odírají pracující lid na Západě.

Odpověděl jsem, že o tom také nic nevím.

On odpověděl, že on to zato ví.

Nepolemizoval jsem s ním, ale v duchu jsem se už rozhodl. Požádám Pavla Kohouta, aby mi zapůjčil to letadlo. A odletím někam hodně daleko. Jenom se nemohu pořad rozhodnout, zda mám letět s tím černým nebo bílým pilotem.

POKROK V MEZÍCH MOŽNOSTÍ

BEDŘICH ZELENKA

PRVNÍ STAŘEČEK: Dobrý odpoledne přejú.

DRUHÝ STAŘEČEK: Dej pámbu. Co zas?

PRVNÍ: Ále... jdu se optat, jestli už jste schválil ten můj vynález.

DRUHÝ: Vynález?

PRVNÍ: No — tak teda zlepšovák, no. Už jste se na to podíval?

DRUHÝ: Proč?

PRVNÍ: Tak. Potřebuju prachy. Žení se mi pravňuk.

DRUHÝ: To se eště poradí lidi ženěj? Tak se venku moc nezměnilo, co?

PRVNÍ: Jak to — venku?

DRUHÝ: No ve městě. Já mám takový práce, že se ani ven nedostanu. Už leta, pane drahej, už leta!

PRVNÍ: Ale ten můj patent jste už proštudoval, ne?

DRUHÝ: A co to jako mělo bejt? Nebyla to ta páska na fousy?

PRVNÍ: Ale kdepak. Do promítačky, taková pojistka proti přetržení filmu.

DRUHÝ: Filmu? Filmu, filmu... to bych měl znát, počkejte... aha, to jsou takový ty pohyblivé vobrázky, že jo? No jo, tak to jsem vyřizoval nedávno. To mi sem dali nějaký bratří, počkejte, jakpak oni se...

PRVNÍ: Lumiérové.

DRUHÝ: Jo jo. Vy je znáte?

PRVNÍ: Jo. Von pravňuk štuoval FAMU. Tak už jste to schválil?

DRUHÝ: Takovou hračičku? Prosím vás! To jsem zamít. A kdy vy jste to sem dával?

PRVNÍ: V únoru to bylo patnáct let.

DRUHÝ: No jo, to na mě nemůžete takhle kvaltovat, člověče!

PRVNÍ: Dovolte, ale — za patnáct let by se to snad dalo zvládnout, ne?

DRUHÝ: Dalo, milej pane. Kdybych těch blbostí tady neměl tolik. Výroba mě strašně honí, pane. To víte, pokrok muší bejt i u nás, to se nedá nic dělat. Podívejte se na ty stohy přihlášek a výkre-

sů! No prosím, tadyhle zrovna, teď to vyřizuju: tadyhle jeden vynášel — prej psací stroj! Lenoch líněj! Neumí si pořádně vořezat brk, tak votravuje úřady!

PRVNÍ: Dovolte, ale to je přece už dávno běžný!

DRUHÝ: Bohužel, pane! Bohužel máte pravdu. Votravovat úřady je dneska běžný. To je ta nová morálka, pane! Zatraceněj Napoleon! Nebo tadyhle: žárovku! Prej vynášel. Nákej E... E... Edison. No řekněte? Potřebuju já nějakou žárovku? A jakej mám studenej byt, pane! Ale nejsem líněj, přiložím do kamen dvě lopatky navíc a žárem se mi spustí rýma. Teda mimochodem řečeno — tohleto takzvaný uhlí, to není špatná věc. Mělo by se toho prodávat víc. Myslím, že to doporučím nahoru.

PRVNÍ: Ježišmarjá, ale to je přece stará věc —

DRUHÝ: No jakpak ne! To už moje nebožka babička —

PRVNÍ: Ale já myslím ta žárovka! To svítí, pane! Električka přecel!

DRUHÝ: Co? Helejte, nepovídejte mi tady žádný pohádky. Električku znám. Električka kroutí rukama, když se na ni šáhne, to vim. To jsem schválil vlóni. Ale že by svítila, to mně z ministerstva nikdo nehlásil!

PRVNÍ: No, koukám, že jste tady drobet pozadu.

DRUHÝ: No vidíte — a eště vy mě chodíte zdržovat!

PRVNÍ: Já? Naposledy jsem tu byl v osumapadesátým roce, pane!

DRUHÝ: No prosím! Takovýhle courání nebudu nikomu trpět! Já mám taky nákej plán, holenku!

PRVNÍ: Ten vám sestavila Marie Terezie, vidíte?

DRUHÝ: Heleďte, nevyzvídejte! To byste se mi taky moh stát podezřelej z průmyslový špionáže! A na to je Špilberk, pane!

PRVNÍ: Pankrác!

DRUHÝ: Pane Pankrác. Na to my jsme vopatrný. Onehdá jsem tady zrovna jednoho přistih. Dělal jako když čeká na vyřízení a zatím si tady moc podezřele prohlížel — mlejnek na maso!

PRVNÍ: Prokrista pána...!

DRUHÝ: No vidíte. A taková šikovná věcička, pane. Jenom takhle točíte klikou

a maso se vám samo rozžvejká! Myslím, že to schválím. A vrhnem to na světovej trh, pane. To budou koukat! Možná, že to budeme i vyvážet! A třebaš i do cisařství německého nebo velkovojvodství polského!

PRVNÍ: Poslyšte... jakpak jste tady dlouho?

DRUHÝ: Proč se ptáte?

PRVNÍ: No... co vy vlastně jste?

DRUHÝ: Původně? Archeolog.

PRVNÍ: A proč tedy neděláte archeologii? Proč děláte do patentů?

DRUHÝ: To je, pane, otázka, proč. Protože tady mám o čtyřicet korun měsíčně víc!

PŘECE...

PAVEL FIALA

Byla noc.

Šel jsem tmavou alejí.

V zádech mě tlačil něčí pohled.

Pruďte jsem se otočil.

Nikdo tam nebyl.

Šel jsem dál a smál jsem se sám sobě.

Přesto jsem neustále cítil, že za mnou někdo jde.

Přidal jsem do kroku.

Cítil jsem to víc a víc, silněji a silněji.

Pruďte jsem se zastavil a otočil jsem se.

Nikde nikdo.

Jsem hlupák a strašpytel. Ale tlak v zádech neustal.

Rozutíkal jsem se. Utíkal jsem prudece

jako blázen a slyšel jsem zřetelně, jak

ještě kdosi běží za mnou, těsně za mnou.

Pruďte jsem se zastavil a s otočením jsem

do tmy vyrazil i hroznou ránu pěstí.

Do prázdna. Opět nikde nikdo.

Jsem blbec. Zpomalil jsem krok a začal

jsm si pískat.

Pro jistotu jsem se zastavil a pomalu se otočil.

Dostal jsem facku.

Přece jen za mnou někdo šel.

Z repertoáru amerického autora, herce a kabaretního režiséra Dicka Gregoryho:

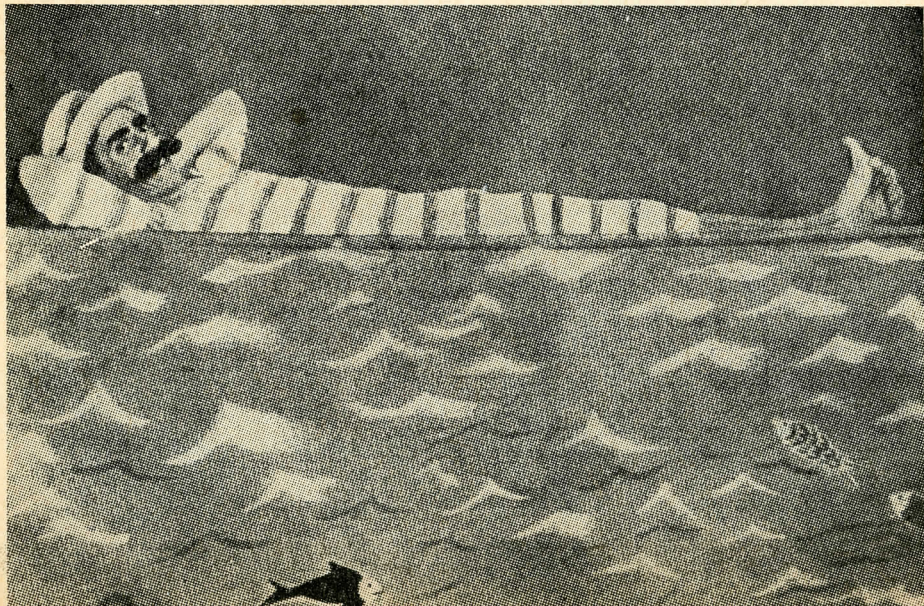
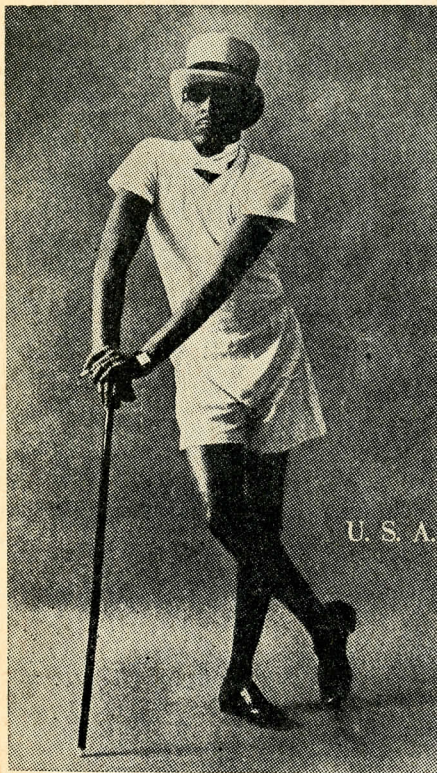
Jo, věci šly mnohem líp před takovými třiceti lety. Tenkrát chlapeč nechtěli chodit do školy ne proto, že tam chodí černí nebo bílí, ale protože se jim tam zkrátka nechtělo.

☆ ☆ ☆

Průměrný Američan je typ, který v tomto okamžiku sedí pěkně doma, srká brazilskou kávu z anglického šálku, kouše švýcarský sýr, na podlaze má peršana, před chvilkou vystoupil ze svého vozu německé značky — právě viděl v kině italský film — a teď sedí u psacího stolu. vyrobeného v cizině a kuličkovým perem dovezeným z Japonska píše poslanci svého okresu rozhóřčený dopis: „Kam utíká, hrome, naše zlato?“

☆ ☆ ☆

V 6. čísle našeho časopisu Amatérská scéna se zájemci dočtou o kabaretu ve Francii, Anglii a USA. Náš druhý časopis si můžete objednat korespondenčním lístkem v naší redakci, Vinohradská 3, Praha 1.

Blanka Zappová

Chybí mi

Nech mne jít za tebou
 Jakási čára neustále světélkující
 nutí mé oči sledovat
 cestu ke tvým dveřím
 Chybí mi tvé drobné pousmání
 za váhajícím krokem přes práh
 Chybí mi laskavost tvých myšlenek
 omlouvající mou samomluvu
 Chybí mi tvé dlaně na sevření času
 prchající ve spáncích s mou krví
 Chybí mi každá tvá odpověď
 na otázky visící v prostoru

Právě teď dnes v tuto hodinu
 žhavými prsty se mne dotýká
 tvá nepřítomnost

Válka

Zvěřil jsem tě
 a než jsem tě naučil číst
 přišla jsi s ovázanou hlavou
 sama v prázdnou poraženého města

Zvěřil jsem tě znovu
 u mých úst
 Proletěla jsi rychle
 v křídlech bombardérů
 a kolem mých ulic padal z tebe prach
 jemný a bílý

Pustil jsem tvou ruku
 když ti docházel v pěsti dech
 a roznesl ho v mračnech

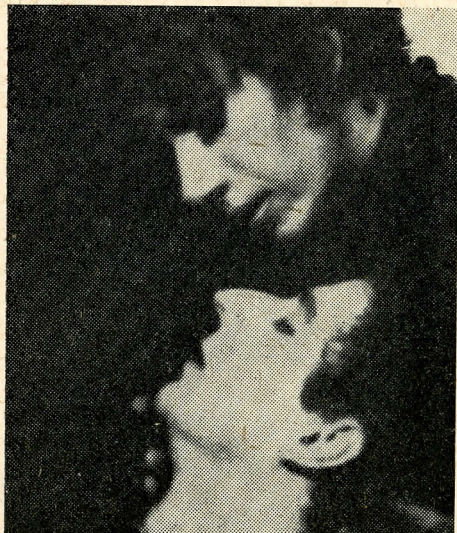
Dál padal tvůj jemný prach
 na vesnice dětí
 Dál padal les
 lidé v tobě
 lidé proti

Marcella Večerková

Jediné místo

Ruka je jediné místo
 na člověku
 které můžeme pevně uchopit
 a stisknout
 aniž se musíme bát
 že jsme na cizím neznámém území
 odkud nás vyštvoú jako tuláky
 přidávající k cizím ohníčkům

Ruka je jediné místo
 kde se setkává naše krev s krví
 těch druhých
 a v dotyku
 sladce volajícím
 k pospolitosti tepla
 na chvíli cítíme
 jak roztávají dálky
 našeho osamění

Baletní scéna z revue Pozor, fotol

Kabaretní komedii M. Molína a J. Pičmana *Gangsteři* uvádí Pražská kabaretní scéna

repertoár malé scény

Ročník II, květen 1964 — Vydává ministerstvo školství a kultury v nakladatelství Orbis, n. p., Praha 2, Vinohradská 46 — Redakce: Jiří Beneš (vedoucí redaktor), Pavel Bošek, Jaroslav Vedral — Redakční kruh: Jiří Bílý, Lubomír Dorůžka, Pavel Fiala, Vladimír Fux, Miloš Hercík, Jiří Chlíbec, Vladimír Justl, Miroslav Kovářík, Vladislav Stanovský, Josef Škvorecký, Ivan Verner, Jan Votruba, Ivan Vyskočil — Grafická úprava Miloslav Fulín — Adresa redakce: Praha 1, Vinohradská 3; telefon 221054 — Tiskne Knih-tisk, n. p., provozovna 2, Praha 2, Slezská 13 — Rozšiřuje Poštovní novinová služba, informace o předplatném podává a objednávky přijímá každá pošta i doručovatel; objednávky do zahraničí vyřizuje PNS, ústřední expedice tisku, odd. vývozu tisku, Praha 1, Jindřišská ul. 14 — Vychází jednou měsíčně, cena jednotlivého výtisku 2,50 Kčs. Toto číslo mělo redakční uzávěrku 17. dubna. F-12*41314

© Nakladatelství Orbis, n. p., 1964

Doporučujeme

Bohumil Hrabal: Pábitelé

Čtete v Amatérské scéně č. 5

o odkazu J. Honzla, J. Frejky a E. F. Buriana dnešnímu amatérskému divadlu, o Honzlově Dědrasboru a Burianově Voicebandu, mezinárodní anketu o amatérském divadle ve světě (Francie, Belgie, NSR, NDR, USA), O Jiřím Mahenovi, Vladimíru Holanovi, Jiřím Šotolovi, Karlu Čapkovi, reportáže, kritiku, zpravodajství z amatérského dění.

Oba naše časopisy, Repertoár malé scény i Amatérskou scénu, můžete objednat k pravidelnému individuálnímu odběru v naší společné redakci v Praze 1, Vinohradská 3.

Na IV. straně obálky anglický činoherní a kabaretní komik David Frost

NENÍ MI DO ZPĚVU

Hudba: Jiří Šlitř / Text: Jiří Suchý

1. Bo-límě hlava, polykám prášky, vůbec mi není do zpě-vu.
2. Večer se mo-je třesoucí ru-ka kol útlých boků o- be-pne,

Třesu se třesu jako let vážky, večer mám první ran-devu.
myšlenka na to mění se vmuka a to je od ní ne-pěkné,

Až se mi setka zrak s jejím zrakem, něco se stane, já to vím. Ve tváři zrudnu,

stanu se rakem, tím si ji možná od-pudím. Jistě mi zmizí

do mlhy šedé, tím skončí to mé ran-de-vu. Neskočím s mostu,

co vás to vede, jenom mi není do zpěvu, jenom mi není do zpěvu.

© SHV 1964

Práve k provozování v časopise uveřejněných textů zadává jediné Čs. divadelní a literární
jeonatelství (Dilia), Praha 2 — Nové Město, Vyšehradská 28; autorská práva autorů hudeb-
ních skladeb chrání Ochranný svaz autorský (OSA), Praha 6 — Bubeneč, Čs. armády 20

